Price ₹ 20 per copy

IPC Maharashtra Region

Suvartha

35 years of God's Faithfulness

Vol. 35 | November 2026 | No. 6

Evg. Varghese Kollakompil

Pr. Shaji Mohammed

Pr. Sobin Joseph

Pr. Jenin David

Pr. Clinton Jacob

Evg. Lijo Antony

Pr. Stephen Louise

Evg. Binu Paul

Pr. Santhosh Samuel

Participants of Jalgaon Youth Camp July 2026

Camp Fire

Visit us at : http://suvarthamagazine.org

SCENES FROM OUR DIFFERENT MISSION STATIONS

EDITORIAL BOARD

Chief Editor

JOHNSON K. SAMUEL

Associate Editors

Pastor P. JOY

Pastor K. A. MATHEW

MATHEWS PAUL

Executive Board

Rev. Dr. THOMSON K. MATHEW

K.B. NINAN

SAMUEL VARKEY

PAULSON THAVU

JAISON VARGHESE

JUBY SUSAN ANOOP

T.G. RADHAKRISHNAN

SARAMMA THOMAS

JOHN MATHEW

STANLEY THOMAS

BINU PAUL

ROBINSON CHERIAN

Printer & Publisher

VARGHESE KOLLAKOMPIL

For Suvartha Publications

of IPC Maharashtra State

Printing

GLS Press, Pant Nagar,

Mumbai 400 075.

Contents .....

Editorial 2
God's Perspective; Human Beings are Valuable 3
The Ancient Art of Hiding 5
Book of Hebrews (Devotional Six) 6
Testimony : A Debt Partially Paid 8
A Study on the Book of James (Part - 21)....... 9
Biblical and Theological Foundations of
Christian Small Groups 11
An Ode to the Evening 13
Youth Forum 14
Children's Corner 15
कलीसिया का योगदान 16
ദൈവത്തിന്റെ വിചാരങ്ങൾ.. 17
വിശ്വാസിയും വിശുദ്ധിയും 18
തലമുറകളിൽ നിഴലിട്ട ദൈവീക വിശ്വസ്തത 20
സാഹചര്യങ്ങൾ മാറിയാൽ 21
സാത്താൻ കാണിച്ച ലോകമഹത്വവും,
യേശു കാണിച്ച മുറിപ്പാടുകളും 22
ജോൺ വെസ്ലിയും ചാൾസ് വെസ്ലിയും 23

All communications including materials for
publication should addressed to :
Editor, SUVARTHA,
P.O. Box 17082, Mumbai - 400 089.
E-mail : suvarthamagazine@gmail.com
suvartha@yahoo.com

●

Registered Letters / Money Orders
should be sent in the following address :
Mr. Varghese Kollakompil
A-702, MIG, Rail View CHS, New Tilak Nagar,
Chembur, Mumbai - 400 089
Mob.: 09821332273

SUBSCRIPTION RATES

	Annual	Life
In India	Rs. 200/-	Rs. 2000/-
In Middle East	Rs. 500/-	Rs. 5000/-
In USA/Canada	$ 25	$ 250

ADVERTISEMENT TARIFF

Full page (cover 4 colour)	Rs. 10000/-
Full page (Inside 4 colour)	Rs. 8000/-
Full page (Inside) Single colour	Rs. 5000/-
Half page (Inside)	Rs. 3000/-
Matrimonial and other short announcements like change of address, help wanted etc.	Rs. 1000/-

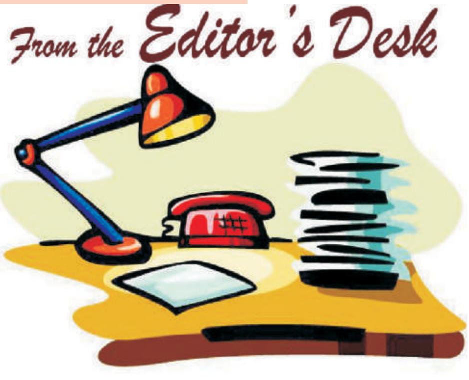

GUEST EDITORIAL

The Living WORD

The Gospel of John begins with describing Jesus as the Word. Throughout the Gospel, John uses many descriptions and titles for Jesus. He is the Living Water, the Bread of Life, the Light of the World, the Lamb of God, the Good Shepherd, and the King. Yet, when John first introduces Jesus, he chooses title *"the Word".* In Greek the word used is Logos which means idea or plan. Jesus is the plan of God in creation, plan of God for salvation, eternal idea for justification, sanctification, glorification and eternity. As Paul explains, God's purpose is being worked out in Christ according to His eternal plan (Romans 8:29-30 & Ephesians 1:10).

The same Word that spoke creation into existence continues to speak life, salvation, transformation and hope to everyone who hears and believes. Therefore, let us not only hear the Word, but receive Christ - the eternal Logos - and allow His Word to accomplish God's purpose in our lives.

"The Word" would have immediately connected with his Jewish readers. From childhood, they had heard the Scriptures read in their synagogues - the Law, the Prophets and the writings that repeatedly spoke of the Word of the Lord. Therefore, John does not begin simply by saying, "Jesus of Nazareth was born..." Instead, he declares: *"In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God" (John 1:1).* This takes us back to the first verse of the Bible: *"In the beginning God created the heavens and the earth".* God said, *Let there be light* and there was light. And we read further in Genesis 1 that God opened His mouth and everything came into existence. So the real meaning of the word is that it comes out of one person and goes for action. The Power was and is in the Word of God as is it written again in *Psalms 33:6: "By the Word of the Lord the heavens were made.."*

Throughout the Old Testament, we repeatedly read the expression, *"The word of the LORD came to..."* Jeremiah, Ezekiel and many others. This was not merely an emotional feeling or a personal thought. It was the revelation God gave to His servants and what God spoke through them ultimately came to pass. As Isaiah said, *"for as the rain comes down from heaven and do not return to it without watering the earth and making it bud and flourish so that it yields seed for the sower and bread for the eater. So shall the Word of God accomplish all that God intends to do" (Isaiah 55:10-11).*

For generations, the Jewish people studied the Scriptures and meditated on the Word of God. Yet the mystery remained: How could the Word create? How could the Word speak? But John the apostle of Jesus explains it to them saying – *In the beginning was the Word and the Word was God and the Word became flesh and made his dwelling amongst us (John 1:14).* The eternal Word became a human being and lived among us. John was pointing his readers to Jesus of Nazareth and declaring that the carpenter's son whom they could see with their eyes was none other than the eternal Word of God.

The Greek philosophers always wondered how the time runs correctly bringing seasons in time, how the Solar system works accurately and searched for the Creator. John gives a very definite and correct answer that Jesus of Nazareth is not just a man but Logos the Person who created the universe. The Greek philosophers thought logos is a force or principle. John said it is not a force or principle but someone with God, who is also God is Logos.

This truth becomes visible throughout the ministry of Jesus. He spoke and things happened. He commanded the winds and the waves and they obeyed Him. He multiplied the bread. He commanded the dead to rise. When Lazarus had been in the tomb for four days, Jesus called out: *"Lazarus, come out!"* and Lazarus came out alive. He spoke and it happened establishing that He is the one who said *let there be light* in Genesis. His Word was working as in Genesis, that word became flesh and dwelt among us. In the Old Testament, the glory and presence of God were manifested among Israel in the Tent of Tabernacle. God's presence dwelt among His people. But in Jesus Christ, the eternal Logos came and dwelt among humanity - not in a tent, but in a human body of flesh and blood. God came to humanity. John says: *"We have seen his glory, the glory of the one and only Son, who came from the Father, full of grace and truth" (John 1:14).* And John further declares: *"No one has ever seen God, but the one and only Son, who is himself God and is in closest relationship with the Father, has made him known" (John 1:18).* Jesus came to reveal Father to us.

Throughout the Bible, the Word is always speaking to His people actively. His Word keeps speaking to prophets, apostles and ordinary people alike and those who give ear to the Word become extra ordinary, who excel in strength. (Psalms 103:20). Jesus Christ, the eternal Word of God through whom all things were created, sustained and redeemed became flesh and revealed the heart, character and glory of the Father to humanity. The same Word that spoke creation into existence continues to speak life, salvation, transformation and hope to everyone who hears and believes. Therefore, let us not only hear the Word, but receive Christ - the eternal Logos - and allow His Word to accomplish God's purpose in our lives.

Pastor P.M. Cherian
President, IPC Maharashtra State

God’s Perspective:
Human Beings are Valuable!

“For God so loved the world that He gave His only begotten Son, that whoever believes in Him should not perish but have everlasting life” (John 3:16)

"Then he [one of the criminals] said to Jesus, ’Lord, remember me when You come into Your kingdom’. And Jesus said to him, ’Assuredly, I say to you, today you will be with Me in Paradise’” (Luke 23:42,43)

Rev. Dr. Wilson Varkey Ph.D.
Houston

The fundamental message of the Bible is that God loves mankind. Apostle John describes the same truth in a fashion that touchØs the heart: *“For God so loved the world that He gave His only begotten Son, that whoever believes in Him should not perish but have everlasting life” (John 3:16). “He gave His only begotten Son”* is a very simple statement. A factual way of paraphrasing the expression is to say that God allowed His Son to be crushed on the cross of Calvary!

The reason why God allowed His Son to be crucified on the cross was the redemption of mankind. Did man deserve such a consideration from God? In the human way of thinking, certainly not. But how has such thinking developed?

The general human thinking is that mankind has nothing to hope for the future. The argument arises from the belief that man is born into the world with no specific purpose. Just as the universe exists without any purpose, man also has no purpose to fulfill. Man moves as the earth moves. This universe will someday cease to exist. Man will also cease to exist. Man and the universe have no special claim for their existence!

Such thinking is basically faulty. It leads us into a dangerous mindset. If we think that we have no purpose in life, then there is no need to take any responsibility to fulfill. If we entertain such an attitude, right and wrong become relative. There would be no importance for morality or rules of behavior. There would be no responsibility to have a good relationship with each other. There would be no restriction in cheating others or killing others including unborn babies. There would be no feeling of guilt to suppress a fellow man to get ahead of him as there is no standard of moral behavior!

If one does not believe in God, one does not have to distinguish between truth and untruth. There would be no distinction between good and evil in such a society. Everything is permitted without any restriction. Such unrestrained way of life can lead to utter destruction. A society without any responsibility or rules of moral behavior will certainly end in utter failure.

Such independent behavior leads man to deny the existence of God. If one does not believe in God, one does not have to distinguish between truth and untruth. There would be no distinction between good and evil in such a society. Everything is permitted without any restriction. Such unrestrained way of life can lead to utter destruction. A society without any responsibility or rules of moral behavior will certainly end in utter failure. Even in such a society, some credit may be given to material achievements. Some credit may be attributed to beauty and physical appearance. Some credit may be given to educational achievements and accumulation of riches. On the other hand, there will be a lot of people who would be ignored or neglected as they are poor or disabled or of old age or uneducated.

God’s perspective is very different from human perspective. God is not pleased when human beings do not give any value to each

The fundamental message of the Bible is that God loves mankind. Apostle John describes the same truth in a fashion that touchØs the heart: *“For God so loved the world that He gave His only begotten Son, that whoever believes in Him should not perish but have everlasting life” (John 3:16).* God allowed His Son to be crushed on the cross of Calvary!

other and behave in such a heartless manner. He has definite purpose for each individual human being. Scriptures proclaim a bright future for man. It is such a beautiful message that mankind is destined to become the Bride of Jesus Christ. But that privilege is set apart for those who accept Jesus as their personal savior. They will have the privilege of living and ruling with Jesus for ever and ever. It means that in God's perspective, man has great value. God considers him as great and valuable and assigns him a definite purpose even before he is born.

The incarnation of Jesus Christ as a human being points to the value that God assigns to man. Otherwise there was no need for Jesus Christ to take the form of man and live among men as a human being. God considered human being as valuable. Hence Jesus Christ looked at all human beings in the same level. He did not keep anyone at a distance. He dealt graciously with all - woman caught in adultery, blind men, lepers and other sick people – and considered them as equally precious. His incarnation was to benefit all human beings.

The words that Jesus Christ speaks to the criminal (refered as *'thief'* in some versions) on the cross give an insight to the value that He ascribes to an individual. The *thief* on the cross is undergoing the punishment that he deserves. There is no law that can save him from his punishment. But he is making a prayer to Jesus: *"Lord, remember me when You come into Your kingdom".* Without any hesitation, Jesus replied: *"Assuredly, I say to you, today you will be with Me in Paradise" (Luke 23:42,43).*

Even on the cross, Jesus does not forget to show love and compassion to a human being. Although His body is broken, His head is pierced by sharp thorns, blood is flowing all over His body and He is in a totally helpless condition, yet He does not forsake the criminal who is praying to Him.

Let us consider the circumstances when this conversation is taking place. The criminal will die in a few moments and cannot do anything in return for what Jesus has offered to do. But take the case of Zaccheus who could respond appropriatly after his encounter with Jesus. Similarly the Samaritan woman could respond effectively by proclaiming her testimony to thousands about her encounter with Jesus. But the *thief* on the cross had no way of responding to what Jesus was offering him.

We observe here a profound display of God's love for mankind. His love for mankind is not based on what we can give Him in return. Jesus loves us just as we are. Our value is not decided by what we can repay Him.

There is a chapter in the Book of Revelation that gives me plenty of inspiration – that is chapter 21. In the chapter, there are vivid descriptions about the City of God and its streets paved with gold. One day, millions of saints will dance with joy on those golden streets. Among them will be saints who took intense delight in the scriptures and shone like stars in the ministry of the Word. Among them will also be the *thief on the cross* dancing on the golden streets of the City of God! Only he can joyously describe the glory and mystery of the grace of God if anyone asks him about the grace that he received in the last minutes of his life. He would say: "I received immeasrable grace from God because of His love for human beings and as He perceived me as valuable. It was not on the basis of what I could do in return or make an exhibition of my ability or strength".

Certainly, human being is valuable in the sight of God. We should not be worried about what others say about us or how they evaluate us. God loves us, and accepts us as we are. Let us remember always that Jesus took the form of man as He valued us as human beings and are precious in His sight. ■

The incarnation of Jesus Christ as a human being points to the value that God assigns to man. Otherwise there was no need for Jesus Christ to take the form of man and live among men as a human being. God considered human being as valuable. Hence Jesus Christ looked at all human beings in the same level.

One day, millions of saints will dance with joy on those golden streets of the City of God!. Among them will be saints who took intense delight in the scriptures and shone like stars in the ministry of the Word. Among them will also be the *thief on the cross* dancing on the golden streets! Only he can joyously describe the glory and mystery of the grace of God if anyone asks him about the grace that he received in the last minutes of his life.

"I am the door. If anyone enters by Me, he will be saved, and will go in and out and find pasture. I have come that they may have life, and that they may have it more abundantly" (John 10:9,10)

The Ancient Art of Hiding

"And they heard the sound of the LORD God walking in the garden in the cool of the day, and the man and his wife hid themselves from the presence of the LORD God among the trees of the garden" (Genesis 3:8 - ESV).

Dr. Paulson Pulikottil M.A., Ph.D. Pastor, theologian and author

He has been on the faculty of many Bible colleges in India and abroad.

Hiding is the second oldest sin in the history of the world - a sin that is the consequence of the first one - disobedience.

Adam and Eve disobeyed God by eating the fruit that they were not allowed to eat. Before eating that, they were naked but were not ashamed of their nakedness (Genesis 2:25). When they disobeyed God by eating the fruit that God forbade them to eat they realised their nakedness and were ashamed of it. The Bible says, *"Then the eyes of both were opened, and they knew that they were naked. And they sewed fig leaves together and made themselves loincloths" (Genesis 2:7 - ESV).*

Shame was a consequence of the sin of disobedience. We go into hiding as Adam and Eve did because we are ashamed of our disobedience. In this case of Adam and Eve they tried to hide their nakedness from each other. They never had to do that before they committed sin. Before sinning they were naked but were not ashamed; but after sin they did not become naked but were ashamed of their nakedness. They never had to hide their private parts from each other since they were not ashamed of it. Sin brought shame into the life of humans, so they started hiding from each other.

This act of making something to cover their nakedness with fig-leaves is symbolic of human attempt to hide our shame from each other. This act of hiding from each other is a game that the descendants of Adam and Eve (including you and me) have perfected over the years. This explains why spouses hide many aspects of their lives from each other. Many marriages wreck because spouses play this game until the inevitable happens. Parents hide their lives from their children by hiding behind an ideal past that they never had. Children hide their lives from parents too by pretending to be what they are not yet. Many pastors have hidden their shameful lives from their congregation and when they had to come out of their hiding, their marriages are broken, children are shattered, and congregations fall apart.

Sin produces shame - shame sends us to hiding and hiding makes us continue in sin. This chain has to be broken.

Humans not only hide from each other but from God too. That is the second act in the drama of hiding. The writer of Genesis tells us that: *"And they heard the sound of the LORD God walking in the garden in the cool of the day, and the man and his wife hid themselves from the presence of the LORD God among the trees of the garden" (Genesis 3:8 - ESV).*

What they hid from each other is their shame but from God they tried to hide themselves. Why do people deny God? I have often found that most people who deny God have no philosophical justifications except their own sense of guilt. Their way of dealing with sin is to deny that God doesn't exist or doesn't matter. This is vividly protrayed in Psalms 14/53: *"The fool says in his heart, 'There is no God.' They are corrupt, they do abominable deeds, there is none who does good" (Psalms 14:1 - ESV).*

'Saying in his heart' is an attempt to convince oneself. The two sentences of the above verse are connected as a bridge that has two-way traffic. The denial of God is the result of their corruption, at the same time it is the denial that leads to corruption as well.

God is merciful and kind, but He can deal with our shame only if we can come out of our hiding into the open. When we come out to the open then He deals with our sins. In the case of Adam and Eve, He points out that the human attempt to hide from each other is inadequate. However, there is a divine solution which involves a sacrifice. The writer of Genesis only knew that the solution to the human problem is a sacrifice of an animal. Many Christian interpreters see here an indication of Christ's sacrifice on the cross.

God demands us to admit what has gone wrong in our lives. This is what God did when he called out to Adam, *'Where are you?'* God knew where he was and what he had done but by this God was demanding an admission from Adam. God wants Adam to acknowledge what he has done and thus come out of his moral hiding.

God is merciful and kind, but He can deal with our shame only if we can come out of our hiding into the open. When we come out to the open then He deals with our sins.

Dr. Shibu Cherian MS, MBA, D.Min., Ph.D.

A New Series:

Theme: *Life Lessons from the book of Hebrews*

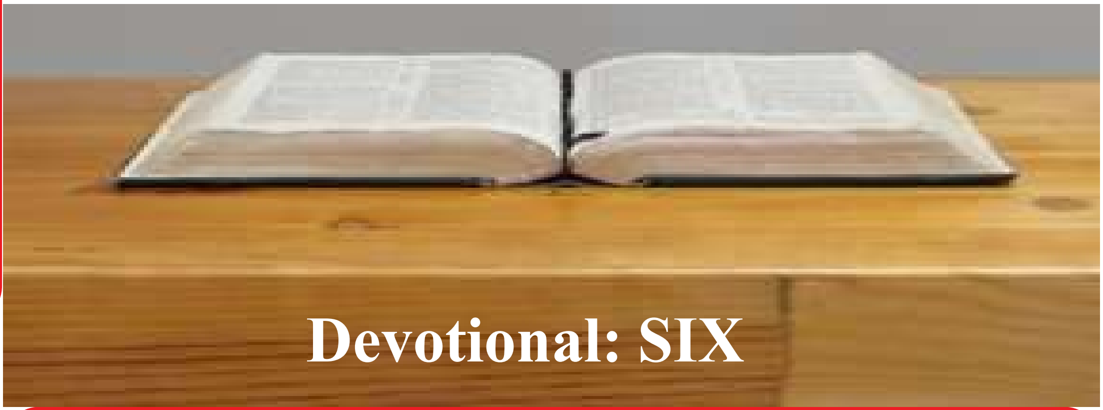

Dr. Shibu Cherian is the Senior Pastor of International Pentecostal Assembly, Oklahoma. He is also the President of United in the WORD Ministries, Inc. He is a certified Clinical Chaplain, a Bible Teacher and a Premarital Counselor. Visit his ministry website @ http://www.unitedintheword.com

GOD is not UNJUST to FORGET our LABOR of LOVE!

"For God is not unjust to forget your work and labor of love which you have shown toward His name, in that you have ministered to the saints, and do minister" (Hebrews 6:10)

The writer of Hebrews draws our attention to a very important attribute of God that makes it worthwhile to serve Him faithfully on this earth even though we are not getting the adequate credit or appreciation or reward from the people that we serve in the ministry. It is highly likely that people will take our service for granted and forget to either recognize or thank us for our service!

A very important attribute of God makes it worthwhile to serve Him faithfully on this earth even though we are not getting the adequate credit or appreciation or reward from the people that we serve in the ministry. It is highly likely that people will take our service for granted and forget to either recognize or thank us for our service!

When the Old Testament patriarch Joseph was thrown into a prison cell being falsely charged with a crime that he had never committed, he encountered the chief butler of Pharaoh in the prison and interpreted his dream for him (see Genesis 40:9-13). After interpreting the dream of the chief butler, Joseph made the following request to him: *"But remember me when it is well with you, and please show kindness to me; make mention of me to Pharaoh, and get me out of this house. For indeed I was stolen away from the land of the Hebrews; and also, I have done nothing here that they should put me into the dungeon" (Genesis 40:14-15).* Even though the chief butler was reinstated in his position, this is written about him: *"Yet the chief butler did not remember Joseph, but forgot him" (Genesis 40:23).* It was only after two years

that God gave a dream to Pharaoh, which caused the chief butler to remember Joseph that started his rise to honor and power in the Egyptian land (Genesis 41:1-45). God was not unjust to forget Joseph's labor of love and God rewarded him accordingly!

As we serve God faithfully in this world, our work and our labor of love are manifest in our lives every day. Our faith manifests itself in a life of good works, which displays active love for the household of faith. We should continue to serve the people of God not to expect a reward, but as an output of our thankfulness for what God has already done for us. We should be confident in this fact that God will never forget our work or the labor of love that we do in His name. God takes note of our commendable Christian conduct and will justly reward us for them. One day in the near future, we can be sure that we will receive a reward from God directly for all the good that we have done!

> As we serve God faithfully in this world, our work and our labor of love are manifest in our lives every day. Our faith manifests itself in a life of good works, which displays active love for the household of faith. We should continue to serve the people of God not to expect a reward, but as an output of our thankfulness for what God has already done for us..

Let us never forget that we have a just, loving God who will show His appreciation for our faithful acts of service. Therefore, let us persevere in our labor of love that we do for God's sake among His people. Let us remain faithful to our upward call from God while we wait patiently for Him to fulfill His promises to us regarding our future reward and inheritance.

"Therefore, we make it our aim, whether present or absent, to be well pleasing to Him. For we must all appear before the judgment seat of Christ, that each one may receive the things done in the body, according to what he has done, whether good or bad" (2 Corinthians 5:9-10).

> We should be confident in this fact that God will never forget our work or the labor of love that we do in His name. God takes note of our commendable Christian conduct and will justly reward us for them. One day in the near future, we can be sure that we will receive a reward from God directly for all the good that we have done!

TESTIMONY

A Debt Partially Paid

"And the people complained against Moses, saying, "What shall we drink?" So he cried out to the Lord, and the Lord showed him a tree. When he cast it into the waters, the waters were made sweet" (Exodus 15:24,25)

Dr. Thomson K. Mathew D.Min., Ed.D.

Professor Emeritus & Former Dean, College of Theology & Ministry, Oral Roberts University, USA

Member, Executive Board, 'Suvartha'

Several decades ago, I was a pre-degree student at Mar Thoma College, Thiruvalla, Kerala. Classes were cancelled one day because Prime Minister Indira Gandhi was coming through town. Soon I was at Thiruvalla Junction, standing amid a mega crowd that was anxiously awaiting the national leader. After a long time standing in the heat of the day, suddenly I passed out and fell among the stampeding crowd.

I woke up on a table at a nearby coffee shop. I opened my eyes and saw a stranger standing by holding my books in his hands. He had carried me to the tea shop. In those days there was no emergency number to call or ambulance service to contact. The stranger bought me a hot drink. As I finished my drink, he asked me if I was ok and inquired if I had bus-fare to get home. I said yes, and he gave me my books and began to walk away. I asked him who he was. He just said, "I am a Christian" and continued to walk away.

> When Moses cried out to the Lord, He showed him a tree. Moses put the tree into the water and amazingly, the water became sweet. Who planted that tree in the desert sand? When was it planted?

I never found out who my good Samaritan was, but I remain grateful to that unknown brother because I believe that his actions that day saved my life from potentially great harm.

> Just as God had prepared a tree in the desert for Israel, God has planted a tree in the desert for all of us.

Recently someone unknown to me had a remarkably similar experience. Let me tell you that story.

Pastor G. G Varghese is the well-known pastor of Faith Christian Church (formerly Bronx Full Gospel Church) in New York. Celebration of his fifty years of faithful ministry is taking place at his church this weekend. My son-in-law Fiju Koshy grew up as a disciple of Jesus under Pastor G. G. Varghese's careful shepherding ministry. Fiju is a physician now living in Florida. He decided to fly to New York to attend the celebration of his former pastor's ministry and retirement.

With his hands full, Fiju was rushing through the busy airport to his departure gate. Suddenly, a man ahead of him collapsed to the floor. He rushed to the stranger. The man was motionless but breathing. Fiju did everything a physician should do in that situation and took care of the lone traveler. The man had to cancel his travel plans, but Fiju could send him off to get further medical help. Feeling bad about not being able to catch the man before he hit the floor, Fiju continued to his departuregate.

When I received this news by text message from Fiju, I thought of the nameless "Christian" who helped me in Thiruvalla long ago.Along with gratitude, I had a sense that my beloved Fiju has at least partially paid my old debt. My response to Fiju referred to a biblical story.

The people of Israel crossed the Red Sea and travelled three days through the hot desert to reach Marah. Desperately thirsty but unable to drink the bitter water there, they complained to Moses. When Moses cried out to the Lord, He showed him a tree. Moses put the tree into the water and amazingly, the water became sweet (Exodus 15:25). Who planted that tree in the desert sand? When was it planted?

Let me conclude this testimony with the summary of my message to Fiju: God was sending you to New York not only to celebrate your beloved pastor's ministry, but also to save the life of an unknown traveler. Just as God had prepared a tree in the desert for Israel, you were planted behind the stranger in need. God has planted a tree in the desert for all of us. Go in peace! ■

A New Series of Bible Study

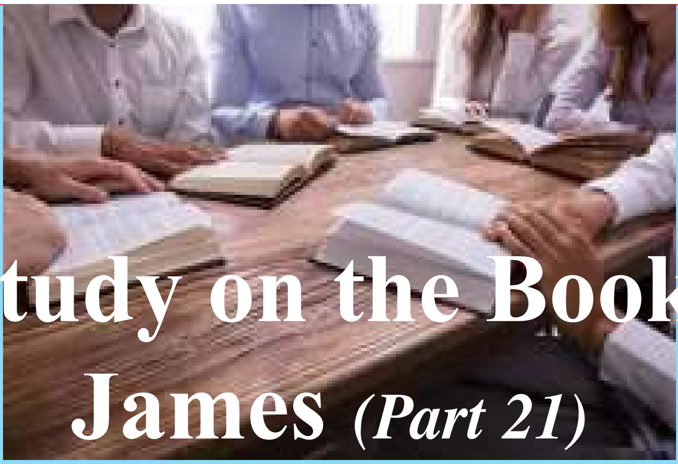

A Study on the Book of James *(Part 21)*

Rev. K.M. Varghese

Submit Yourselves, Come Near, Humble Yourselves

“Submit yourselves, then, to God. Resist the devil, and he will flee from you. Come near to God and he will come near to you. Wash your hands, you sinners, and purify your hearts, you double-minded. Grieve, mourn and wail. Change your laughter to mourning and your joy to gloom. Humble yourselves before the Lord, and he will lift you up” (James 4:7–10)

The lover of the world stands against God; he is on the enemy’s side. Rather than continuing to resist God, James counsels him to acknowledge defeat, raise his hands in surrender, and submit to God. He also shows whom we ought to resist. We must resist the devil and draw near to God. James calls upon his readers to cleanse themselves, purify themselves, mourn, and humble themselves in God’s presence.

Submit yourselves, then, to God

The Greek word translated “submit” is hypotasso. It describes the attitude of submission that a subordinate willingly adopts before a superior. God does not desire to use his power to force anyone into submission. What is acceptable to God is voluntary submission. Since God opposes the proud and gives grace to the humble, submission is the most fitting course of action. This is the implication of the word “then.”

Resist the devil, and he will flee from you

The Greek word for “devil” is diabolos. “Devil” is a disparaging name for Satan, meaning “slanderer.” We must neither enter into an alliance with the devil nor deal gently with him. He is not one who can be treated in that way. We must resist him—that is, fight against him. If we adopt any lesser approach, the devil will take advantage of it. This counsel comes not only from James but also from the New Testament writers Paul and Peter (Ephesians 6:11; 1 Peter 5:8–9).

Like a soldier who willingly submits to his commanding officer, the Christian believer submits to God, puts on the full armor of God, takes his stand on God’s side, and resists the devil. The devil cannot stand his ground before such a believer; he will flee from him. Jesus, too, adopted the course of resisting the devil. The Gospel account explains that, after Jesus resisted him, the devil departed from him for a time (Luke 4:13).

He will return. He comes again to examine the Christian’s condition and standing, looking for an opportunity to renew his attack.

Come near to God and he will come near to you

James’s statements that the devil will flee from Christian believers and that God will draw near to them are conditional. The connecting expression used in each statement shows that the promise depends upon the preceding action. Only when we resist the devil does he flee from us. When we draw near to God, he draws near to us. God is not one who runs away from anyone. He is one who

draws near. Yet James presents our taking the first step toward God as a condition of God's drawing near to us. Whatever God requires of a person, he also abundantly supplies the grace needed to fulfill it.

Wash your hands, you sinners, and purify your hearts, you double-minded

The writer, who earlier addressed his readers as adulterous people, now addresses them as "sinners" and "double-minded." These forms of address show that James responds to sin with seriousness rather than indulgence. Treating sin lightly is a characteristic of false prophets (Jeremiah 8:1).

Some biblical commentators hold that the sinners mentioned here are unbelievers, because elsewhere in the New Testament the term "sinners" refers to unbelievers. If they are unbelievers, however, the question remains: Why does James say nothing about salvation, baptism, and related matters? Furthermore, he calls for grief, mourning, and weeping - signs of repentance.

Sinners must cleanse their hands, and the double-minded must purify their hearts. The hands represent outward actions, while the heart represents the inward thoughts that motivate those actions. A vessel must be cleaned both inside and outside. It is not enough to cleanse either the hands or the heart alone. Both must be cleansed. Otherwise, the cleansing is partial, not complete.

The Greek word hamartano means "to sin" or "to miss the mark." Sinners are those who have missed the mark. These Jewish Christians had not reached the goal God intended for them. They had strayed from God's purpose and had become people pursuing two goals. The word dipsychos means "double-minded." James uses this word twice in his letter (1:8; 4:8). They pursued not only a divine goal but also a worldly one. Yet they arrived nowhere.

The sinners and double-minded people spoken of here are not unrepentant sinners. They are the sinners in Zion who have already repented (Isaiah 33:14). In Jewish understanding, dwelling in God's presence requires clean hands and a pure heart (Psalm 24:3–4). Both inward meditation and outward words must be pleasing to God (Psalm 19:14).

Grieve, mourn and wail. Change your laughter to mourning and your joy to gloom

This is a command. James instructs them to do three things.

(1) Grieve. The Greek word is *'talaiporeo'*. It describes the experience of grieving with a broken spirit over the distressing condition in which one finds oneself. Like the tax collector who would not even look up to heaven (Luke 18:13), or the man who cries, *"What a wretched man I am!" (Romans 7:24),* the repentant person experiences inward brokenness. This word and the words that follow point to such repentance.

(2) Mourn. Mourning is the deepening of grief. This is sorrow that leads to repentance (2 Corinthians 7:9). Paul also calls it godly sorrow (2 Corinthians 7:9).

(3) Wail. If grief and mourning are inward signs of repentance, weeping is its outward sign. Luke describes Peter's repentance in these words: "The Lord turned and looked straight at Peter. Then Peter remembered the word the Lord had spoken to him: 'Before the rooster crows today, you will disown me three times.' And he went outside and wept bitterly" (Luke 22:61–62).

Repentance begins within and extends outward. Repentance is necessary not only for unbelievers but also for believers. It is not something that happens only once. It must continue to take place from time to time, whenever the need arises.

Change your laughter to mourning and your joy to gloom

Here we find the synonymous parallelism characteristic of Hebrew wisdom literature. The same thought is expressed by using "joy" alongside "laughter" and "gloom" alongside "mourning." Their present joy is not a joy that ought to continue. Mourning is better than such joy. The pleasure experienced while living in sin is momentary. The joy received when sin is forsaken is enduring. Yet, when forsaking sin, it is necessary to repent of it and embrace godly sorrow. That is why James instructs them to turn their joy into gloom. Laughter and joy that are not in accordance with God's will must give way to godly sorrow and repentance.

Humble yourselves before the Lord, and he will lift you up

We can identify seven commands that James gives in verses 7–10:

* Submit yourselves to God.
* Resist the devil.
* Come near to God.
* Wash your hands.
* Purify your hearts.
* Grieve, mourn and wail.
* Humble yourselves before the Lord.

According to Jewish belief, it is God who exalts a person. Asaph gives this instruction: *"Do not lift your horns against heaven; do not speak so defiantly." "No one from the east or the west or from the desert can exalt themselves. It is God who judges: He brings one down, he exalts another" (Psalm 75:5–7).*

It is noteworthy that, among the directions, only the north is omitted. We do not know in which direction heaven lies. Yet Asaph may have omitted the north because he thought of heaven as being in that direction. God, the Judge, exalts one person and brings another down. Humbling ourselves in God's presence is the condition for being exalted by him. Peter says the same thing: *"Humble yourselves, therefore, under God's mighty hand, that he may lift you up in due time" (1 Peter 5:6).*

Biblical and Theological Foundations of
Christian Small Groups*

(* Excerpts from M.Th. Thesis)

Rev. Thomas Varughese M.Th.
Houston

Introduction

The Christian Church has always existed as a community before it became an institution. From the calling of Abraham to the formation of Israel, from the ministry of Jesus Christ to the establishment of the apostolic Church, God's redemptive purpose has consistently been accomplished through covenant communities rather than isolated individuals. The biblical narrative reveals that God not only redeems persons but also forms them into a people who collectively reflect His character and participate in His mission. Consequently, authentic Christian discipleship has always been relational, communal, and covenantal in nature.

Modern ecclesiology often places considerable emphasis upon organizational structures, worship services and institutional ministries. While these elements remain indispensable to the life of the Church, they cannot replace the relational dimensions of Christian fellowship envisioned in the New Testament. Contemporary believers frequently participate in large congregational gatherings, yet remain strangers to one another. They hear sermons faithfully, participate in worship regularly, but often lack intentional relationships that encourage accountability, spiritual formation, pastoral care, and mutual encouragement. This disconnect between public worship and personal discipleship represents one of the greatest pastoral challenges confronting churches today.

Jesus and Small Groups

The New Testament offers a compelling alternative. Jesus intentionally invested the majority of His earthly ministry not in the crowds but in a relatively small community of disciples. The early Church likewise gathered regularly in homes where believers devoted themselves to teaching, fellowship, breaking bread, and prayer (Acts 2:42–47). These gatherings were not supplementary activities but constituted the ordinary rhythm of Christian life. They provided contexts in which doctrine became practice, worship became fellowship, leadership was developed and mission was advanced.

Small groups, therefore, should not be understood merely as organizational programs designed to increase attendance or improve church administration. Rather, they embody profound theological convictions concerning the nature of God, humanity, salvation and the Church. Their significance arises from biblical revelation itself. They reflect the relational character of the Triune God, the covenant identity of God's people, the disciple-making ministry of Jesus Christ and the communal life of the apostolic Church.

The Theology of Christian Community

Christian community originates not from human social needs but from the very nature of God Himself. The doctrine of the Trinity reveals that God eternally exists as Father, Son and Holy Spirit in perfect unity, mutual love and complete fellowship. Before creation existed, community already existed within the divine life. Therefore, community is not merely useful for Christian living; it reflects the eternal reality of God's own being.

This theological truth distinguishes Christianity from many religious and philosophical systems that primarily emphasize individual enlightenment or personal spirituality. Biblical faith consistently portrays humanity as created for relationship - first with God and then with fellow human beings. The opening chapters of Genesis establish this principle when God declared, *"It is not good that the man should be alone" (Genesis 2:18).* Although this statement immediately concerns marriage, its theological implication extends to the broader reality that human beings were created for relational existence.

Community in Creation

The creation narrative presents humanity as bearing the *imago Dei,* the image of God (Genesis 1:26–27). Since God exists relationally, human beings likewise possess an inherent capacity and need for relationship. Isolation contradicts God's original intention for humanity. Sin disrupted these relationships, alienating humanity from God, from one another, and even from creation itself. Consequently, redemption must include not only reconciliation with God but also restoration of authentic human community.

The Apostle Paul affirms this

redemptive vision by describing Christ as the One who *"has broken down the dividing wall of hostility" (Ephesians 2:14).* Through the cross, believers are reconciled vertically to God and horizontally to one another. Christian community, therefore, is fundamentally a theological reality created through the reconciling work of Jesus Christ rather than merely a sociological phenomenon.

The biblical concept of community develops further through God's covenant relationship with Israel. Rather than redeeming isolated individuals, God called Abraham to become the father of a covenant nation (Genesis 12:1–3). Israel's identity was fundamentally communal. Their worship, festivals, laws and covenant obligations all reinforced their shared identity as God's people.

The covenant at Mount Sinai illustrates this communal dimension vividly. God addressed Israel collectively, calling them *"a kingdom of priests and a holy nation" (Exodus 19:6).* Their obedience or disobedience affected the entire community. Blessings and judgments likewise possessed communal dimensions.

Community in the Ministry of Jesus

Jesus expanded and fulfilled this covenant vision by establishing a new covenant community centered upon Himself. He consistently challenged individualistic understandings of religion by calling disciples into shared life. They traveled together, learned together, prayed together, ministered together and eventually suffered together.

The New Testament consistently employs corporate metaphors to describe the Church. Believers constitute the Body of Christ (1 Corinthians 12:12–27), the household of God (Ephesians 2:19), a holy temple (Ephesians 2:21), a chosen race (1 Peter 2:9) and a spiritual family. None of these metaphors permits an isolated understanding of Christian life.

The image of the Body particularly emphasizes interdependence. Each member possesses unique gifts, yet every member depends upon the others for healthy functioning. Paul deliberately rejects spiritual individualism by insisting that *"the eye cannot say to the hand, 'I have no need of you'" (1 Corinthians 12:21).* Spiritual maturity therefore develops within community rather than apart from it.

The Missional Nature of Community

Christian community also possesses an inherently missionary character. Jesus declared that the world's recognition of His disciples would depend upon their love for one another (John 13:35). Likewise, His high priestly prayer connected the unity of believers with the world's faith in His divine mission (John 17:21).

This relationship between community and mission remains profoundly significant. Evangelism is strengthened when unbelievers witness authentic Christian fellowship. Conversely, internal division and relational dysfunction undermine the credibility of the Gospel. Small groups therefore become practical expressions of the Church's missionary witness because they visibly demonstrate the reconciling power of Christ.

Community as Spiritual Formation

Spiritual growth occurs most effectively within relationships. Scripture repeatedly commands believers to encourage one another, instruct one another, bear one another's burdens, confess sins to one another, forgive one another, and pray for one another. These "one another" commands cannot be practiced adequately within anonymous congregational settings alone.

Consequently, small groups provide an ideal environment where these biblical commands become practical realities. Within intimate gatherings, believers experience the relational dimensions of salvation that large worship services alone cannot consistently provide.

Stages in Group Life: A Biblical Perspective

Christian community does not develop instantly. Just as spiritual maturity is a progressive process, healthy small groups also develop gradually through identifiable stages of relational, spiritual and organizational growth. Every group begins with enthusiasm, encounters challenges, establishes norms, achieves maturity and eventually prepares for multiplication or closure. Understanding these developmental stages enables leaders to guide members wisely through each phase without becoming discouraged by temporary conflicts or misunderstandings.

The New Testament consistently portrays the Church as a living body that grows toward maturity (Ephesians 4:11–16). Growth is therefore both organic and spiritual. Every Christian group, regardless of its size or purpose, experiences developmental transitions that require patience, humility, biblical leadership, and dependence upon God's grace. Recognizing these stages allows leaders to respond appropriately to the changing needs of the group while maintaining unity and spiritual focus.

Conclusion

Leaders must encourage honest communication while preventing criticism from becoming destructive. The Apostle Paul captures this principle when he exhorts believers to *"bear with one another in love, eager to maintain the unity of the Spirit in the bond of peace" (Ephesians 4:2–3).* Christian unity is not the absence of differences but the faithful practice of reconciliation under the lordship of Christ.

An Ode to the Evening

Phibin John
Mumbai

O, the sweet splendid shade of the evening,
How thy splendour reveals thy glorious descent!
Thou art so thrilling, enthralling and exciting,
Thine majesty is immeasurably so magnificent!
I am in love with this time of the day,
Thou hast filled my soul with all thy beauty;
Like a lover, I keep gazing at thee, o thou, the evening,
It's in thine magnificent beauty that I am swayed away;
Thine arrival might seem silent, yet noteworthy,
How beautiful, more blissful is this evening!

I make my steps move in this shade,
I gush my anguish, sloosh my grief;
And as I move, my fears, I shed,
It's in thine arms, sheer deep relief.
The breeze of the cool, the billows of the cloud,
The fading of the sun, the fainting of the light,
Makes it all a perfect blend;
The chirping of the birds so clear and loud,
Makes its way to the fainting of the light,
O, this evening is the legend!

As the setting sun sinks in this evening
So my soul, it yearns to sink into the love
The arms of the evening wide open in embracing
The mighty into its gracious arms of love
O this endearment, so pure and pleasing
O this love, so divine and mesmerizing
The glow of the shade is bright in sinking
My heart is lifted now in praising
In my Maker's love, I'm mesmerizing
The glow of His glory is the brightest in this sinking.

O, the sweet splendid shade of the evening,
How thy splendour reveals thy glorious descent!
Thou art just a piece of an art so glazing,
Thine Maker's handiwork has made thee look more pleasant;
When I enjoy thy warmth and thy glow
More glorious thou art with the Maker's presence
And whilst I move through the shady silent evening
I enjoy thee through the high and low
And as I move on it all makes to me great sense
How beautiful, more blissful has the Maker made this evening!

"The heavens declare the glory of God; And the firmament shows His handiwork. Day unto day utters speech, And night unto night reveals knowledge. In them He has set a tabernacle for the sun, Which is like a bridegroom coming out of his chamber, And rejoices like a strong man to run its race. Its rising is from one end of heaven, And its circuit to the other end" (Psalms 19)

Youth Forum

When Anxiety Takes Over:
Learning to Trust God With Tomorrow

"Therefore I say to you, do not worry about your life, what you will eat or what you will drink; nor about your body, what you will put on. Is not life more than food and the body more than clothing? Look at the birds of the air, for they neither sow nor reap nor gather into barns; yet your heavenly Father feeds them. Are you not of more value than they?" (Matthew 6:25-26)

Mebina Alexander Abraham

Sometimes, even when we know that God is in control, our minds still struggle to be quiet.

We think about our future - where we will be, where life will take us, whether we are making the right decisions and what tomorrow will look like. One thought leads to another and before we realize it, we are carrying the weight of things that haven't even happened yet.

I have experienced this too. There are moments when I find myself thinking, "Where will I be? What will happen? Where will I reach in life? Will everything work out?" And the more we think about these questions, the more anxious we can become.

But I am learning something: I may not know what my future holds, but I can trust the God who does.

Have you ever stopped to look at the birds in the sky? They don't worry about where their next meal will come from. They simply go about their day, and God provides for them.

Jesus said: *"Look at the birds of the air; they do not sow or reap or store away in barns, and yet your heavenly Father feeds them" (Matthew 6:26).*

If God takes care of the birds, how much more will He take care of us?

Yet we humans worry so much. We worry about tomorrow, our future, our careers, our finances, our relationships and so many things that are still unknown. We sometimes carry tomorrow's worries today.

But Jesus reminds us not to live that way: *"Therefore do not worry about tomorrow, for tomorrow will worry about itself" (Matthew 6:34).*

This doesn't mean we should stop planning, working or doing our part. It simply means that we don't have to live in fear of what tomorrow may bring. We can do what we can today and trust God with what we cannot control.

And when anxiety begins to take over, perhaps the best thing we can do is come closer to God.

Pray about it.

Talk to God about everything that is troubling your heart. Tell Him your fears, your questions, your plans, and even the things you don't know how to explain.

Spend time in His Word.

Listen to worship and devotional songs when your mind feels heavy. Sometimes, a simple song can remind us of God's promises when our thoughts are trying to convince us otherwise.

Come into His presence. Because when we spend too much time listening to our fears, our fears become louder. But when we spend more time listening to God, we are reminded of who He is.

Anxiety asks, "What if something goes wrong?"

Faith reminds us, "God will be with me."

We may not know exactly where we will be tomorrow, next year or even years from now. But we can trust the One who already knows.

Maybe we don't need to figure out our entire future today. Maybe we just need to take one step at a time, one prayer at a time and one day at a time - with God.

So, when anxiety comes, don't run deeper into your thoughts. Run closer to God.

Give Him the future you cannot control. Give Him the questions you don't have answers to. Give Him the plans you are afraid might not work out.

And remind yourself: God is already in my tomorrow. I may not know what my future holds, but I can trust the God who does.

May we learn to trust Him a little more each day, surrender our worries into His hands and find peace in knowing that we never walk into the future alone.

"But seek first the kingdom of God and His righteousness, and all these things shall be added to you. Therefore do not worry about tomorrow, for tomorrow will worry about its own things. Sufficient for the day is its own trouble" (Matthew 6:33,34)

Children's corner

"God and Silversmith Analogy "

"Let the little children come to me and do not hinder them"

Juby Anoop, UK

I read the following story and it inculcated a sense of awe and I marvelled at the ways of our God Almighty. A woman was reading her daily scriptural portion from the book of Malachi, where she came across a verse which made her think. It said, *"He will sit as a refiner and purifier of silver"*. After reading the verse she had a desire to understand the actual meaning of the verse for a better meditation. The verse compares God's role with that of a silversmith. Hence, she approached a silversmith to watch him at his work and gain a first-hand knowledge of purifying silver. She observed the process carefully to learn how he goes about refining the silver. As she was looking, she saw that he held a piece of silver over the fire and heated it to a very high temperature. When asked about it, the silversmith explained that, during refining, one needs to hold the silver in the middle of the fire where the flames will be the hottest as to burn away all the impurities.

The woman imagined herself in the hands of God, the silversmith, where she was being heated by various tests and trials to refine her and remove all impurities and make her faith stronger in God. The verse says that He sits as a refiner and purifier of silver. She asked the silversmith if it was true that he had to sit there in front of the fire for the whole time during the refining process. The silversmith answered "yes", he had to sit there holding the silver and moreover, he had to keep his eyes on the silver the entire time it was being refined in the fire. If the silver was left even a moment longer in the flames, it would be destroyed and will not be useful anymore. The woman asked the silversmith, "How do you know when the silver is fully refined?" He answered, "Oh that's easy, it is refined when I see my image in it".

This story clearly helped me to learn about the manner in which God brings us through tests and trials. God is our silversmith and we are the silver in His hands. God may lead us through very tough and painful situations but take heart as those will be times of refinement in our lives. Just like the silver, God may put us in the hottest point of the fire for a short period. The silver has to go through this process to be pure and to increase its value. Similarly when we pass through some difficult trials in our lives we become purer and clean in God's sight.

Next what amazes me is that silversmith sits at the fire and sets his eyes on the silver throughout the time it is heated as he holds the silver on the fire. Similarly we too in our times of testing and trials may feel that we are left alone and God has forsaken us and does not care for us. On the contrary God is holding us in His hands and watching over us when we are passing through the hottest trials. He always has His eyes on us throughout those tough times of refinement in our lives. Bible says, *He will never leave us nor forsake us.*

The silversmith holds the silver to be purified from all its impurities, sitting in front of the heat though out the process, because it could not be left alone as it would turn out to be useless if it is left a bit longer in the heat. It is marvellous to see that the silversmith has to watch the silver closely. So, he sits in front of the burning fire despite the heat he has to bare. Just like the silversmith, God the creator, purifier and perfector of His children understand our pain as we are sent through the toughest times in order to see a refined person, fruitful for others and His kingdom.

Metaphorically we can see that God won't lead us into trials which we cannot bear. He knows our strengths and weakness and our threshold of holding on in trials. Bible says in *1 Corinthians 10:13: 'God is faithful; he will not let you be tempted beyond what you can bear'.*

However many times we question God as to why God wants us to go through such difficult and distressful situations in our lives. The answer lies in the last few lines of the above story. God wants us to pass through these tests and trials in our lives in order to make God's face shine through us. Thus, we His children would be able to reflect our wonderful God through our refined lives and set an example for other.

The main purpose of purification is not only to refine us but also to change and mould us into something useful. The Bible says in *Proverbs 25:4, 'Remove impurities from the silver and the silversmith can craft a fine chalice'.* Thus refining our lives makes us useful vessels in God's hands to fulfil His purpose on earth.

Dear friends, remember, today if you feel the heat of the fiery trials in your life; do not panic because you are safe in God's hands and He has His eyes on you. He will not let you to be perished but will watch over you until you come out refined and pure.

"He will sit as a refiner and a purifier of silver; He will purify the sons of Levi, And purge them as gold and silver, That they may offer to the Lord An offering in righteousness" (Malachi 3:3)

कलीसिया का योगदान

पास्टर अमित गुरनानी, मुंबई.

प्रेरित पौलुस ने सीलास को साथ लेकर अपनी दूसरी मिशनरी यात्रा आरंभ की और दिरबे, लुस्त्रा में जाकर तीमुथियुस नामक एक चेले को साथ लिया। वे नगर नगर जाते हुए उन विधियों को जिन्हें प्रेरितों और प्राचीनों ने ठहराई थी, मानने के लिए कलीसियाओं को पहुंचाते गए और कलीसियाएं स्थिर हुई और संख्या में प्रतिदिन बढ़ती गईं। इस प्रकार वे फ्रूगिया और गलतिया प्रदेशों में से होकर गए। पवित्र आत्मा ने उन्हें एशिया और बितूनिया नामक जगहों में जाने से रोका और जब वे त्रोआस में आए, प्रेरित पौलुस को दर्शन मिला कि वे मकिदुनिया में जाएं और वहां से वे जहाज खोलकर फिलिप्पी नगर पहुंचे और वह नगर मकिदुनिया प्रांत का एक मुख्य नगर था और वह बस्ती विशेष कर रोमियो की बस्ती कहलाती थी और वहां उन्होंने सुसमाचार सुनाने का काम आरंभ किया।

फिलिप्पी में प्रेरित पौलुस की सेवा (प्रेरितों. १६:११–४०)

१. प्रेरित पौलुस की फिलिप्पी में सुसमाचार सेवा बहुत ही अच्छे परिणाम स्वरूप दिखाई देती है और सेवा में उसके द्वारा की गई कड़ी मेहनत एक कलीसिया का आरंभ करती है। सब्त के दिन, नगर के फाटक के बाहर नदी के किनारे पौलुस, सीलास और तीमुथियुस प्रार्थना का स्थान ढूंढने गए। तब वहां उन्हें कुछ स्त्रियां इकट्ठी हुई मिली और पौलुस उनसे बातें करने लगा। परमेश्वर ने उनमें से लुदिया नामक थुआथीरा नगर की बैंजनी कपड़े बेचने वाली एक भक्त स्त्री का मन खोला कि उनकी बातों पर चित लगाए और उसने अपने घराने समेत बपतिस्मा लिया (प्रेरितों.१६:१४,१५)।

२. पौलुस और सीलास बंदीगृह में रहते समय, दारोगा और परिवार यीशु मसीह पर विश्वास कर बपतिस्मा लेते हैं (प्रेरितों.१६:२९-३४)।

३. इनके अलावा और भी भाइयों का जिक्र किया गया है(प्रेरितों.१६:४०)

४. और फिलिपियों के ख़त में पौलुस कुछ भाइयों और बहनों का भी जिक्र करता है, जिनमें से यूओदिया, सुन्तुखे, क्लेमेंस और अन्य सहकर्मी शामिल हैं (फिलि.४:२,३)। इस प्रकार, पौलुस की सुसमाचार सेवा बढ़ी और फलवंत हुई।

फिलिप्पी की कलीसिया, पौलुस के क्लेश की गवाह (प्रेरितों. १६:१६–४०)

कलीसिया ने स्वयं पौलुस को सुसमाचार के कारण होनेवाले दु:ख और क्लेश को प्रत्यक्ष देखा है। जब पौलुस ने एक दासी को जिसमें भावी कहने वाली आत्मा थी और अपने स्वामियों के लिए बहुत कुछ कमा लाती थी, उस आत्मा से आज़ाद किया। उसके स्वामियों ने जब देखा कि उनकी कमाई की आशा जाती रही तो पौलुस और सीलास को षड्यंत्र करके झूठे आरोप में पकड़वा दिया और हाकिमों ने उनके कपड़े फाड़कर उतार डालें और उन्हें बेंतें लगवा कर बंदीगृह में डाल दिया और उन्हें भीतर की कोठरी में रख, उनके पांव काठ में ठोंक दिए। उन रोमी निवासियों ने पौलुस और सीलास को यहूदी समझकर उन पर ये आरोप लगाए थे। परंतु तीमुथियुस को, यूनानी जानकर नहीं पकड़ा। और जब उन्होंने यह जाना कि पौलुस एक रोमी है तो वे डर गए और उन्हें आदर पूर्वक बंदीगृह से छोड़ा गया।

कलीसिया ने भी यह अनुग्रह प्राप्त किया कि न केवल यीशु पर विश्वास करें पर उसके लिए दु:ख भी उठाएं (फिलि.१:२९)। पौलुस कलीसिया को सूचित करता है कि उसके दुखों से सुसमाचार की घटती नहीं परंतु बढ़ती ही हुई है (फिलि.१:१२-१८)।

फिलिप्पी की कलीसिया का पौलुस की सेवा में सहयोग (फिलि.४:१४)

कलीसिया, न केवल पौलुस के सुसमाचार सेवा और उसके दुखों की गवाह रही परंतु वह पौलुस के कार्यों में, दुखों में हर बात में उसकी सहयोगी और सहभागी रही है। इसलिए पौलुस भी उनके विषय में कहता है कि तुमने भला किया कि मेरे क्लेश में मेरे सहभागी हुए (फिलि.४:१४)।

१. सुसमाचार के संबंध में (फिलि.१:५,६, ३०; ४:२,३)

सुसमाचार सुनाना एक अच्छा कार्य है, जिसे सुनाने में यह कलीसिया पौलुस की सहभागी रही और वैसा ही परिश्रम भी किया जैसे उन्होंने पौलुस को करते देखा। यूओदिया, सुन्तुखे, क्लेमेंस और अन्य सहकर्मी के नाम लेते हुए, पौलुस बताता है कि इन्होंने उसके साथ सुसमाचार सेवा में परिश्रम किया, जिनके नाम जीवन की पुस्तक में लिखें हुए हैं।

२. नैतिक और आतिथ्य के संबंध में (फिलि. २:२५-३०)

पौलुस के पहले रोमी बंदीगृह के दौरान जब वह घर में सैनिकों द्वारा नजर बंदी था, कलीसिया ने पौलुस का हाल जानने और उसकी सेवा करने के लिए भाई इपफ्रुदीतुस को उसके पास भेजा और उसने भी पौलुस की जी जान से सेवा की। पौलुस सूचित करता है कि भाई इपफ्रुदीतुस यहां तक बीमार हो गया था की मरने पर था परंतु परमेश्वर ने उस पर और पौलुस पर दया की और उसे चंगा किया। वह मसीह के काम के लिए अपने प्राणों पर जोखिम उठाकर मृत्यु के निकट आ गया था ताकि जो घटी कलीसिया की ओर से पौलुस की सेवा में हुई, वह उसे पूरा करे।

३. भौतिक और आर्थिक सहायता के संबंध में (फिलि.४:१०,१४-१९)

इस कलीसिया ने प्रेरित पौलुस को बारंबार सुसमाचार की सेवा में आर्थिक और भौतिक रीति से सहायता की। जब लुदिया का उद्धार और बपतिस्मा हुआ तो जब तक पौलुस, सीलास और तीमुथियुस उस नगर में थे तब तक उसने उन्हें अपने घर में रखा और उनकी सेवा भी की (प्रेरितों.१६:१५,४०)। दारोगा और उसके परिवार ने भी जिस रात विश्वास किया और बपतिस्मा लिया, पौलुस और सीलास के बंधन खोलकर उन्हें घर ले गए और भोजन दिया। जब कलीसिया ने भाई इपफ्रुदीतुस को पौलुस के यहां भेजा, न केवल उसकी सेवा करने के लिए परंतु कुछ वस्तुओं को भी उसके हाथ से जो पौलुस के लिए उपयुक्त थी भेजी। कलीसिया ने केवल उसके बंदीगृह में रहते हुए ही नहीं परंतु जब पौलुस मकिदुनिया से उनके पास से विदा हुआ था और थिस्सलुनीके नगर पहुंचा, उस दौरान भी इन्होंने पौलुस की सहायता की।

पौलुस की दूसरी मिशनरी यात्रा करीब ४९ से ५२ में हुई। हम कह सकते हैं कि पौलुस की सुसमाचार सेवा फिलिप्पी नगर में करीब ४९ में हुई। वह यह पत्र रोम की पहली कैद से लिखता है, जोकि करीब ५९ से ६१ की अवधि में थी। यानी की यह कलीसिया जो फिलिप्पी नगर में स्थित थी, १०-१२ साल में भी इनका प्रेम प्रेरित पुलिस के प्रति कम नहीं हुआ और उनके फल भी स्थिर बने रहे। इस प्रकार फिलिप्पी की कलीसिया ने अपने मसीही फलों को प्रकट करते हुए परमेश्वर की महिमा और स्तुति की (फिलि.१:११)। और पौलुस ने वहां की हुई सेवा, किस प्रकार से प्रभावी और असरदार ठहरी उनके इन गुणों से हम पहचान सकते हैं। ●

ദൈവത്തിന്റെ വിചാരങ്ങൾ

പാസ്റ്റർ ബാബു ചെറിയാൻ

“എന്റെ വിചാരങ്ങൾ അല്ല നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വഴികൾ എന്റെ വഴികളുമല്ല എന്നു യഹോവ അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. ആകാശം ഭൂമിക്കു മീതെ ഉയർത്തിരിക്കുന്നതുപോലെ എന്റെ വഴികൾ നിങ്ങളുടെ വഴികളിലും എന്റെ വിചാരങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളിലും ഉയർന്നിരിക്കുന്നു” (യെശ. 55:8,9).

യേശുവും ശിഷ്യന്മാരുമായി ഒരു പടകിൽ ഗലീല കടലിലൂടെ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ അസഹനീയമായ കൊടുങ്കാറ്റ് അടിച്ചത് ഓർമ്മയുണ്ടല്ലോ. പടകിന്റെ അമരത്ത് തലവെച്ച് ഉറങ്ങുകയായിരുന്ന യേശുവിനെ ശിഷ്യന്മാർ കുലുക്കി വിളിച്ചിട്ട് ചോദിച്ച ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്. ഞങ്ങൾ നശിച്ചുപോകുന്നതിൽ നിനക്ക് വിചാരമില്ലയോ? ഈ ചോദ്യം നൂറ്റാണ്ടുകളായി ഞാനും നിങ്ങളും ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. ജീവിതത്തിൽ ഒരു ചെറിയ പ്രയാസം വരുമ്പോൾ കർത്താവ് നമ്മെ മറന്നു പോയെന്നും അവന് നമ്മെക്കുറിച്ച് വിചാരമില്ലെന്നും നമ്മൾ എത്രയോ പ്രാവശ്യം ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള എല്ലാവരോടും കർത്താവിനും പറയാൻ ഒരു മറുപടിയേയുള്ളൂ. എന്റെ വിചാരങ്ങളല്ല നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങൾ.

അവന്റെ വിചാരങ്ങൾ അവനെ കുറിച്ചല്ല സ്വർഗ്ഗത്തെ കുറിച്ചുമല്ല നിന്നെയും എന്നെയും കുറിച്ചാണ് എന്നതാണ് ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുന്ന സത്യം. എന്നാൽ നമ്മുടെ വിചാരങ്ങൾ 99 ശതമാനവും നമ്മെ കുറിച്ചും മക്കളെക്കുറിച്ചും നമ്മുടെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുമല്ലയോ?

രണ്ടാമത്തെ സത്യം ദൈവത്തിന്റെ വിചാരം എന്നെക്കുറിച്ചും നിങ്ങളെക്കുറിച്ചും മാത്രമാകുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. നിന്റെ വിരലുകളുടെ പണിയായ ആകാശത്തെയും നീയുണ്ടാക്കിയ ചന്ദ്രനെയും നക്ഷത്രങ്ങളെയും നോക്കുമ്പോൾ മർത്യനെ അവൻ ഓർക്കേണ്ടതിന് അവൻ എന്ത്? മനുഷ്യപുത്രനെ സന്ദർശിക്കേണ്ടതിന് അവൻ എന്തു മാത്രം (സങ്കീ. 8:4). എന്റെ ദൈവമായ യഹോവേ നീ ചെയ്ത അത്ഭുത പ്രവർത്തികളും ഞങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള നിന്റെ വിചാരങ്ങളും വളരെയാകുന്നു. നിന്നോട് സദൃശൻ ആരുമില്ല. ഞാൻ അവയെ വിവരിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുമായിരുന്നു, എന്നാൽ അവ എണ്ണി കൂടാതെവണ്ണം അധികമാകുന്നു (സങ്കീ. 40:5). പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരങ്ങളെ നമുക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ വിചാരങ്ങൾ എണ്ണിക്കൂടാതവണ്ണം അസംഖ്യമാകുന്നു. ഇത് നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ വീടിന്റെ കതകു തുറന്നു മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങുക. പറന്നുപോകുന്ന കാക്കകളോടും മരക്കൊമ്പിലിരുന്ന് പാട്ട് പാടുന്ന കിളികളോടും സ്വകാര്യം പറയുന്ന കുഞ്ഞു കുരുവികളോടും ചോദിക്കുക അവർ നിങ്ങളോട് പറയും ഞങ്ങളെ കുറിച്ച് വിചാരമുള്ള ഒരു ദൈവമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ ഇതുവരെ ആത്മഹത്യ ചെയ്യാത്തത്. ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആരെങ്കിലും മദ്യപാനമോ മയക്കുമരുന്നുപയോഗമോ ഉള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ. എന്നാൽ നിങ്ങൾ മനുഷ്യരാകട്ടെ മദ്യപിക്കുന്ന സുബോധം നഷ്ടപ്പെട്ട സ്വന്തം കുടുംബത്തെ തല്ലിത്തകർത്ത് കൊലപാതകത്തിലേക്കും ആത്മഹത്യയിലേക്കും മനുഷ്യസമൂഹത്തെ മൊത്തത്തിൽ വലിച്ചിഴക്കുന്നു.

മനുഷ്യാ നിനക്കായി നിത്യവും വിചാരിക്കുകയും കരുതുകയും ചെയ്യുന്നൊരു ദൈവമുണ്ട്. ആകയാൽ വിശ്വസിക്കുക ആകുലതകളോട് വിട പറയുക ധൈര്യപ്പെടുക.

മനമേ ചഞ്ചലമെന്തിനായ്
കരുതാൻ വല്ലഭനില്ലയോ
ജയവീരനാം ആ.... ആ.... (മനമേ)
വാനിലെ പറവകൾ പുലരുന്നു
നന്നായ്
വയലിലെ താമര വളരുന്നു
കാലമെല്ലാമുള്ള മനുവേലൻ
കരുതാതെ കൈവിടുമോ....
ആ... ആ... (മനമേ...)

പ്രാർത്ഥന

ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വിചാരപ്പെടുന്ന ഞങ്ങളുടെ ദൈവമേ മാതാപിതാക്കളെക്കാൾ ഉപരിയായി മക്കളേക്കാൾ അധികമായി ബന്ധു ജനങ്ങളേക്കാൾ ഭരണാധികാരികളേക്കാൾ അധികമായി ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വിചാരപ്പെടുന്ന ഞങ്ങളുടെ കർത്താവേ, ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരം വെടിഞ്ഞ് മുന്നമെ അങ്ങയുടെ രാജ്യവും നീതിയും അന്വേഷിപ്പാൻ കൃപ തരേണമേ... ആമേൻ...

If you have been blessed by this Magazine please introduce it to others.

To receive this magazine please contact :

Suvartha Publications
P.O. Box No. 17082, Tilaknagar, Chembur, Mumbai - 400 089
Mob.: 9821 33 22 73

MATRIMONIAL

Syrian Christian Pentacostal Parents prayerfully invite marriage proposals for their God fearing, Spirit filled, born again, baptised, non ornament wearing daughter (Age: 27 Yrs, Height: 155 cm, Complexion: Fair). She is a MBBS Graduate with Kerala Medical Council Registration and currently seeking opportunities for PG. Seeking suitable proposals from born again, baptised, God fearing, Spirit filled Pentecostal professional grooms.

Kindly contact : +91 9322970525

വിശ്വാസിയും വിശുദ്ധിയും

പാസ്റ്റർ എം. കെ. ജോർജ്ജ്

വിശുദ്ധിയുടെ വെടിപ്പും വെണ്മയും

പൊരിവെയിലിന്റെ തീപ്പൊള്ളലിൽ ഒരു ദാഹശാന്തി. തെളിനീരിന്റെ പരന്നൊഴുക്കിൽ ഒരു മുങ്ങിക്കുളി പണിയെടുത്ത പകലന്തിയിൽ ഒരു സുഖനിദ്ര. ഇവ ശരീരത്തിന് ഉന്മേഷം പകരുന്നു.

ഇരുളിന് ആഴമായ വെൺനിലാവെട്ടം പുലരിക്ക് പുതുമ ചാർത്തും മഞ്ഞിൻ കണങ്ങൾ, മൺതട്ടിനെ പട്ടുടുപ്പിക്കും പച്ചിലച്ചാർത്തുകൾ ഇവ മനസ്സിനു കുളിർമ നൽകുന്നു.

ക്രിസ്തുവിൽ നിന്നേറ്റുവാങ്ങിയ ആത്മരക്ഷയുടെ അകംപൊരുൾ. സത്യത്തിൽ കടഞ്ഞെടുത്തു മനസ്സിന്റെ ഉൾക്കാതൽ. ദൈവഭയത്തിൽ ഉൾനട്ട വ്രതശുദ്ധി. ഇവ ഹൃദയത്തിൽ നിത്യജീവൻ നിറക്കുന്നു. പ്രകാശം സൂര്യന്റെ മുഖച്ഛായ, സുഗന്ധം പൂവിന്റെ ജന്മവാസന, പരിശുദ്ധി ദൈവത്തിന്റെ ആത്മസത്ത.

ബൈബിളിൽ കാണുന്ന ദൈവത്തിന്റെ പ്രസക്തി നിലനിൽക്കുന്നത് ഈ ദൈവം 'ഹിമാലയം' സൃഷ്ടിച്ചു എന്നതിലല്ല പാപമോചനത്തിന് വഴിയൊരുക്കി വിശ്വസിക്കുന്നവന്റെ ഹൃദയത്തെ ദൈവാലയമാക്കി മാറ്റി എന്നതിലാണ്.

ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോട് പെരുമാറിയത് ലോകജ്ഞാനം, നിമിത്തമല്ല ദൈവം തന്റെ കൃപയിലൂടെ നൽകുന്ന വിശുദ്ധിയിലും നിർമ്മലതയിലുമാണെന്ന് വിദ്യാസമ്പന്നനായിരുന്ന പൗലോസ് പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ വിശ്വാസിയുടെ വിശുദ്ധ ജീവിതത്തിൽ ദൈവത്തിനുള്ള പ്രഥമസ്ഥാനം വ്യക്തമാകുന്നു.

പാലിലും പ്രാണവായുവിലും കൂടി വെള്ളത്തിൽ മാത്രമല്ല, കുടിവെള്ളത്തിൽ പോലും മായം കലരുന്നത് നമുക്ക് ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിൽ മായം കലരാത്ത പൂർണ്ണമായും രക്ഷകനിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു ഹൃദയം വിശ്വാസിക്ക് അനിവാര്യമാണ്. 'വിശുദ്ധന്റെ അകമെയുള്ള ആളത്വത്തിന് ദീർഘായുസ്' ലഭിക്കുന്നത് പ്രാർത്ഥനയും വചനധ്യാനവും വഴിയുള്ള ആരോഗ്യപരിപാലനത്തിലൂടെയാണ്. വിശുദ്ധിയിൽ വളരുവാനുള്ള ഉൾപ്രേരണ ദൈവഭയത്തിൽ നിന്നാണ് ലഭിക്കുന്നതെന്ന കൊരിന്ത്യലേഖനത്തിലെ പ്രബോധനം ഇവിടെ പ്രസക്തമാകുന്നു.

വിശുദ്ധി പഴയ പുതിയ നിയമങ്ങളിൽ പരിശുദ്ധനായ ദൈവത്തെയാണ് വേദപുസ്തകം പ്രകാശമാനമാക്കുന്നത്. വിശുദ്ധി ദൈവത്തിന്റെ സൽഗുണം മാത്രമല്ല ദൈവാസ്തിത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണത്. പരിശുദ്ധമായ അടിത്തറയിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് ദൈവം ഏതു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്തെടുക്കുന്നത്. സാറാഫുകൾ എന്ന ദൂതസഞ്ചയം പറന്നു നിന്നുകൊണ്ട് പരസ്യപ്പെടുത്തുന്നു. സർവ്വശക്തനായ യഹോവ പരിശുദ്ധൻ പരിശുദ്ധൻ പരിശുദ്ധൻ. ദൈവം സർവ്വശക്തനാണെന്ന് പറഞ്ഞിട്ട് ആ ദൈവം പരിശുദ്ധനാണെന്ന് മൂന്നു പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ നീതി, വൻകൃപ, കരുണ, മഹാദയ, ദീർഘക്ഷമ, നിത്യസ്നേഹം തുടങ്ങി ദൈവത്തിന്റെ കോപം വരെ പരിശുദ്ധിയിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതാണ്.

മോശെ ചെരുപ്പിട്ട് ആടിനെ മേയിച്ച് പലപ്പോഴും നടന്നിട്ടുള്ള സ്ഥലത്തേക്ക് യഹോവ ഇറങ്ങിവന്നപ്പോൾ അത് വിശുദ്ധ ഭൂമിയായി മാറി. ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമാണ് വിശുദ്ധിയുടെ അടിവേര് എന്ന ആദ്യപാഠം. അപ്പോൾ മോശെയുടെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു. വിശുദ്ധിയിൽ മഹിമയുള്ളവനേ നിനക്കു തുല്യൻ ആര് എന്ന് പിന്നീട് മോശെയും യിസ്രായേൽ ജനവും ചോദിക്കുന്നു (പുറ. 15:11).

ഞാൻ മനുഷ്യനല്ല ദൈവം അത്രേ നിന്റെ നടുവിൽ പരിശുദ്ധൻ തന്നെ എന്ന് യിസ്രായേലിനോട് ദൈവം പറയുന്നതിൽ നിന്നും വിശുദ്ധി എന്നതിന് ബൈബിൾ നൽകുന്ന അടിസ്ഥാന ആശയം ദൈവത്തിനുവേണ്ടി വേറിട്ടു നിൽക്കുക എന്നാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം (ഹോശ. 11:9).

ലൗകീക സ്വഭാവത്തിൽ നിന്നും അകലം പാലിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും സാമീപ്യവും വഴിയായി ദൈവീക സ്വഭാവത്തിലേക്ക് വളർന്നു വരുന്നതാണ് വിശുദ്ധി.

ഹൃദയം നുറുങ്ങാതെ യാഗമൃഗത്തെ നുറുക്കിയാൽ...

ആചാരപരമായ ബാഹ്യവിശുദ്ധിയുടെ കർശന നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിയ ദൈവം ഒട്ടും വിട്ടുവീഴ്ച കൂടാതെ യാണ് ഹൃദയപരമായ ആന്തരിക വിശുദ്ധിയുടെ അനുശാസനങ്ങളും പഴയനിയമത്തിൽ നൽകിയത്. കൃപയാലുള്ള രക്ഷ നിവർത്തിതമായത് ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണ പുനരുത്ഥാനങ്ങളോടെയാണ് എന്നതും പഴയനിയമത്തിലായാലും പുതിയനിയമത്തിലായാലും ജനം ആന്തരികമായി വിശുദ്ധിയോടെ തന്നെ ആരാധിക്കുവാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നതും പരമസത്യം തന്നെ. ശരീരം വൃത്തിയായി സൂക്ഷിച്ചാൽ മതിയെന്ന് പഴയനിയമവും ഹൃദയം ശുദ്ധമാക്കണം എന്ന് പുതിയ നിയമവും പറയുന്നു എന്ന ചിന്ത വികലമായ നിരീക്ഷണമാണ്.

'പാപം ചെയ്യൂ, ആടിനെ അറക്കൂ. ജീവിതം ആസ്വദിക്കൂ' എന്ന പരസ്യഫലകമൊന്നും പഴയ നിയമത്തിൽ നാട്ടിയിട്ടില്ല. പാപത്തിന്റെ ആവർത്തനത്തെ യാഗങ്ങളുടെ എണ്ണത്താൽ മറയ്ക്കാമെന്ന് പഴയനിയമം പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. യാഗമർപ്പിക്കുന്ന ആടുകളുടെ എണ്ണമനുസരിച്ചാണ് പഴയനിയമത്തിൽ വിശുദ്ധിയുടെ ഗ്രാഫ് ഉയർന്നിരുന്നെതങ്കിൽ ഒരു ലക്ഷത്തി ഇരുപതിനായിരം

ആടുകളെ ഒറ്റ ദിവസം യാഗമർപ്പിച്ച ശലോമോൻ 'പരമവിശുദ്ധ പട്ടം' നേടി വിശ്വാസവീരന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ ഒന്നാമതെത്തുമായിരുന്നു. ഒരുവൻ 'അബദ്ധവശാൽ' പിഴച്ചാൽ അവനു വേണ്ടി യാഗം അർപ്പിക്കണമെന്നാണ് ലേവ്യാപുസ്തകത്തിൽ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നത്.

സത്യത്തിന്റെ പരിജ്ഞാനം ലഭിച്ച ശേഷം 'മനപൂർവ്വം' പാപം ചെയ്താൽ പിന്നെ ശിക്ഷണമല്ല ശിക്ഷ തന്നെ ലഭിക്കുമെന്ന് എബ്രായ ലേഖനവും പറയുന്നു. വന്നുപോയ വീഴ്ചകളിൽ കുറെ ബോധമുണ്ടായി ഹൃദയം നുറുങ്ങാതെ വെറുതേ ആടിനെ നുറുക്കി യാഗപീഠത്തിൽ വെച്ചാൽ ദൈവം പ്രസാദിക്കയില്ല എന്നതാണ് 51-ാം സങ്കീർത്തനത്തിലെ അനുഭവസാക്ഷ്യം. ആരാധനയുടെ അനിവാര്യത വിശുദ്ധിയുടെ സുതാര്യതയിൽ താൻ ദർശനത്തിൽ കണ്ട പരിശുദ്ധനായ ദൈവം യിസ്രായേലിന്റെ യാഗങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതായി യെശയ്യാവ് പറയുന്നു. വിശുദ്ധിയുടെ സുതാര്യതയിൽ മാത്രമേ യാഗവും ആരാധനയുമൊക്കെ അനിവാര്യമാകുന്നുള്ളൂ എന്ന സത്യത്തിന്റെ പ്രകാശനം കൂടിയാണിത്.

വിശുദ്ധ സഭായോഗം വിശുദ്ധ ശബ്ബത്ത്, വിശുദ്ധ സ്വർഗ്ഗം, വിശുദ്ധ സിംഹാസനം, വിശുദ്ധ പർവ്വതമായ സീയോൻ എന്നീ പഴയനിയമ പ്രയോഗങ്ങളൊക്കെ ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാകേണ്ടതാണ്.

പരിശുദ്ധനായ ദൈവം തന്റെ തേജസ്സിൽ ആലയത്തിലിറങ്ങി വസിച്ചിരുന്ന കാലയളവിലെ ആചാരപരമായ ശുചിത്വനിയമം ദൈവം മനുഷ്യനായി ഭൂമിയിൽ വസിച്ചതായി കൃപയുടെ കാലയളവിൽ നീങ്ങിപ്പോയി എന്നതാണ് പുതിയനിയമത്തിൽ കാണുന്ന വ്യത്യാസം. രക്ഷകനായ കർത്താവ് നൽകിയ വിശുദ്ധിയുടെ സൂഷ്മമായ നിർവ്വചനവും ആ വിശുദ്ധിയെ ആപ്തവാക്യമായെടുത്ത ആദിമ സഭയുടെ നേരനുഭവങ്ങളും ആത്മവിശുദ്ധിയുടെ അനുബന്ധ പാഠങ്ങളുമായണ് പുതിയ നിയമത്തിൽ ദൈവജനത്തിനായി നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

ഞാൻ വിശുദ്ധനാകയാൽ നിങ്ങളും വിശുദ്ധരിക്കുവിൻ എന്ന് മോശെ മുഖാന്തിരം ദൈവം അരുളിചെയ്ത വചനം പത്രോസ് പുതിയ നിയമത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

തന്നെ വിട്ടിട്ടു പോയ ലോത്തിന്റെ പ്രതിസന്ധിയിൽ അവനെ വിടുവിച്ച് തിരികെക്കൊണ്ടു വന്ന അബ്രഹാം സഹനത്തിന്റെ വേദനയിലും സഹാനുഭൂതി കാണിക്കാതെ തന്നെ തള്ളിപറഞ്ഞ സഹയാത്രികർക്കായി പ്രാർത്ഥിച്ച ഇയ്യോബ്. നീ ജനത്തിന്റെ പാപം ക്ഷമിക്കേണമേ, അല്ലെങ്കിൽ നീ എഴുതിയ നിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നു എന്റെ പേർ മായിച്ചു കളയേണമെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ച മോശെ, യിസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ വീഴ്ചകൾ സ്വയമായി ഏറ്റെടുത്ത് ഉപവാസം അനുഷ്ഠിച്ച ദാനിയേൽ, താൻ ക്രിസ്തുവിൽ നിന്നകന്ന് ശാപഗ്രസ്തനായാൽ സഹോദരന്മാർക്ക് വിടുതൽ ലഭിക്കുമെങ്കിൽ അതിനും തയ്യാറാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച പൗലോസ് ഈ പഴയ പുതിയ നിയമ വിശുദ്ധന്മാരിൽ എല്ലാം ഒരു പോലെ കാണുന്നത് ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭാവമാണ്.

വിശുദ്ധൻ ഇനിയും തന്നെത്തന്നെ വിശുദ്ധീകരിക്കട്ടെ, ഇതാ കർത്താവ് വേഗം വരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടാണ് ബൈബിൾ അവസാനിക്കുന്നത്. പൗലോസിന്റെ ഒരു പ്രബോധനവാക്യം ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഈ ഭാഗം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കാം.

പ്രിയമുള്ളവരെ, ഈ വാഗ്ദത്തങ്ങൾ നമ്മുക്ക് ഉള്ളതുകൊണ്ട് നാം ശരീരത്തിലേയും ആത്മാവിലേയും സകല കന്മഷവും നീക്കി നമ്മെത്തന്നെ വെടിപ്പാക്കി ദൈവഭയത്തിൽ വിശുദ്ധിയെ തികച്ചുകൊൾക (2 കൊരി. 7:12).

MISSION PHOTOS

അടിയൊഴുക്കുകൾ-14

തലമുറകളിൽ നിഴലിട്ട ദൈവീക വിശ്വസ്തത ...!!!

പാസ്റ്റർ സജി പീച്ചി

പ്രത്യാശയുടെയും വീണ്ടെടുപ്പിന്റെയും മനോഹരമായ പൂർത്തീകരണമാണ് രൂത്തിന്റെ പുസ്തകം നാലാം അധ്യായം. ദാരിദ്ര്യത്തിലും ദുഃഖത്തിലും തുടങ്ങിയ കഥ സന്തോഷത്തിലും സമൃദ്ധിയിലുമാണ് അവസാനിക്കുന്നത്.

ബേത്‌ലഹേമിലെ ഒരു പ്രഭാതം. നഗരവാതിൽക്കൽ ബോവസ് ഇരിക്കയാണ്. അക്കാലത്ത് സുപ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചിരുന്നത് നഗരവാതിൽക്കൽവെച്ചായിരുന്നു. ബോവസ് ആരെയോ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. അൽപ്പസമയത്തിനകം നൊവൊമിയുടെ കുടുംബത്തിലെ ഏറ്റവും അടുത്ത വീണ്ടെടുപ്പുകാരൻ അത് വഴിയായി കടന്ന് പോയി. ബോവസ് അവനെ തന്റെ അടുത്തേക്ക് വിളിച്ചു. "സുഹൃത്തേ, ഇങ്ങോട്ട് വരൂ.....! അയാൾ ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു. നഗരത്തിലെ പത്ത് മൂപ്പന്മാരെയും ബോവസ് അതോടൊപ്പം വിളിച്ചുവരുത്തി. എല്ലാവരും ആഗതരായപ്പോൾ ബോവസ് തന്റെ വിഷയം അവരുടെ മുന്നിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. "മോവാബിൽനിന്ന് മടങ്ങിവന്ന നൊവൊമിയുടെ ഭർത്താവായ എലീമേലെക്കിന്റെ ഭൂമി വിൽക്കപ്പെടുകയാണ്. അത് വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള അവകാശം ആദ്യം ഇദ്ദേഹത്തിനാണ്. ഇദ്ദേഹം അത് വീണ്ടെടുക്കുമെങ്കിൽ വീണ്ടെടുക്കുക; അഥവാ വീണ്ടെടുക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വീണ്ടെടുക്കാം."

ഏറ്റവും അടുത്ത ചാർച്ചക്കാരൻ സമ്മതിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "ഞാൻ വീണ്ടെടുക്കാം" ബോവസ് മറ്റൊരു ഉത്തരവാദിത്വം കൂടെ അയാൾക്ക് നൽകി. "നൊവൊമിയിൽനിന്ന് ഭൂമി വാങ്ങുമ്പോൾ മരിച്ചവന്റെ പേർ അവന്റെ അവകാശത്തിൽ നിലനിർത്തുന്നതിനായി അവന്റെ മോവാബ്യ സ്ത്രീയായ രൂത്തിനെയും ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കണം." അത് കേട്ടപ്പോൾ ആ മനുഷ്യൻ ഒന്ന് പരുങ്ങി. തനിക്കതിൽ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞു. "ഇല്ല, എനിക്ക് അതിന് താല്പര്യമില്ല. എന്റെ വീണ്ടെടുപ്പവകാശം ഞാൻ അങ്ങയെ ഭരമേൽപ്പിക്കുകയാണ്. കഴിയുമെങ്കിൽ ആ ഉത്തരവാദിത്വം താങ്കൾ തന്നെ ഏറ്റെടുക്കുക."

അക്കാലത്ത് അവകാശം മാറുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി ഒരാൾ മറ്റൊരാൾക്ക് തന്റെ ചെരിപ്പൂരി ക്കൊടുക്കുന്ന ആചാരം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. സ്വത്തോ അവകാശമോ കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിന്റെ അടയാളമായി ഇസ്രായേലിൽ നിലനിന്നിരുന്ന പഴയ ആചാരമായിരുന്നു ഇത്. ഇത്രയുമായപ്പോൾ അടുത്ത ചാർച്ചക്കാരൻ ഉടമ്പടിയിൽനിന്ന് പിന്മാറുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി തന്റെ ചെരിപ്പൂരി ബോവസിന് നൽകി അവകാശം കൈമാറി.

ഈ അനുഗ്രഹീത മുഹൂർത്തത്തിന് മൂപ്പന്മാരും ജനങ്ങളും സാക്ഷികളായി. ബോവസ് പ്രഖ്യാപിച്ചു: "ഇന്ന് നിങ്ങൾ എല്ലാവരും സാക്ഷി നിർത്തി ഞാൻ എലീമേലെക്കിന്റെയും കില്യോന്റെയും മഹ്ലോന്റെയും വകയായതെല്ലാം നൊവൊമിയിൽനിന്ന് വാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം മഹ്ലോന്റെ ഭാര്യയായ മോവാബ്യസ്ത്രീ രൂത്തിനെയും ഞാൻ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കുകയാണ്." പട്ടണ മൂപ്പന്മാരുടെയും മാന്യ സദസ്സിനെയും സാക്ഷിയാക്കി രൂത്തിനെ തന്റെ പത്നിയായി സ്വീകരിച്ചു. രൂത്തിന്റെ ഭാവി ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഒരിക്കൽ മോവാബിൽനിന്ന് നൊവൊമിയോടൊപ്പം ശൂന്യ കൈകളോടെ ബേത്‌ലഹേമിലെത്തിയ രൂത്ത് – ഇപ്പോൾ ബോവസിന്റെ ഭാര്യയായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. ദൈവം അവളുടെ കണ്ണുനീർ സന്തോഷമാക്കി. യഹോവ രൂത്തിനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അവൾ ഒരു മകനെ പ്രസവിച്ചു. ആ കുഞ്ഞിനെ കണ്ടപ്പോൾ നൊവൊമിയുടെ ഹൃദയം സന്തോഷംകൊണ്ട് നിറഞ്ഞു.

ബേത്‌ലഹേമിലെ സ്ത്രീകൾ അവളെ ചുറ്റിനിന്ന് പറഞ്ഞു: "യഹോവ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൻ! അവൻ ഇന്ന് നിന്നെ വീണ്ടെടുപ്പുകാരനില്ലാത്തവളാക്കി വിട്ടിട്ടില്ല. ഈ കുഞ്ഞ് നിന്റെ ജീവനെ പുതുക്കുകയും വാർദ്ധക്യത്തിൽ നിന്നെ പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും." നൊവൊമി കുഞ്ഞിനെ തന്റെ മടിയിൽ എടുത്തു.

ഒരിക്കൽ അവൾ പറഞ്ഞിരുന്നു: "ഞാൻ നിറഞ്ഞവളായി പോയി; യഹോവ എന്നെ ശൂന്യയായി മടക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു." എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ ശൂന്യതയിൽ ദൈവം വീണ്ടും നിറവ് കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. ആ കുഞ്ഞിന് ഓബേദ് എന്ന് പേരിട്ടു. ഓബേദ് വളർന്നു. അവന് ഒരു മകൻ ജനിച്ചു– യിശ്ശായി. യിശ്ശായിക്ക് ഒരു മകൻ ജനിച്ചു – ദാവീദ്. അങ്ങനെ രൂത്ത് ദൈവത്തിന്റെ വലിയ പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായിത്തീർന്നു. മോവാബിൽനിന്ന് അന്യദേശക്കാരിയായി വന്ന ഒരു സ്ത്രീ... നൊവൊമിയുടെ കൂടെ വിശ്വസ്തയായി നിന്ന ഒരു സ്ത്രീ... വയലിൽ കതിരുകൾ പെറുക്കിയ ഒരു സ്ത്രീ...ബോവസിന്റെ ഭാര്യയായി മാറിയ ഒരു സ്ത്രീ... അവൾ ഒടുവിൽ ദാവീദ് രാജാവിന്റെ വംശാവലിയിൽ എത്തി.

നഷ്ടം അവസാനമല്ല. ശൂന്യത അവസാനമല്ല. കാത്തിരിപ്പ് അവസാനമല്ല. ദൈവത്തിന്റെ കൈയിൽ നമ്മുടെ കഥയ്ക്ക് ഇനിയും ഒരു അധ്യായമുണ്ട്. രൂത്തിന് അന്ന് അറിയില്ലായിരുന്നു – അവൾ പെറുക്കിയ ഓരോ കതിരിനും പിന്നിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു വലിയ പദ്ധതി ഉണ്ടെന്ന്.

നൊവൊമിക്ക് അറിയില്ലായിരുന്നു – തന്റെ കണ്ണുനീരിന് ശേഷം ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ ചിരി വരുമെന്ന്. ബോവസിന് അറിയില്ലായിരുന്നു– താൻ വീണ്ടെടുത്ത ഒരു കുടുംബം ഒരിക്കൽ ഇസ്രായേലിന്റെ രാജവംശത്തിലേക്ക് എത്തുമെന്ന്. മനുഷ്യൻ കാണുന്നത് ഇന്നാണ്; ദൈവം കാണുന്നത് തലമുറകളാണ്. ●

സാഹചര്യങ്ങൾ മാറിയാൽ ?

ജാസ്മിൻ ഫിലിപ്പ്

ഒരു മനുഷ്യായുസ്സ് സുഖദുഃഖ സമ്മിശ്രമാണ്. ഒരേ അളവിൽ സന്തോഷമോ ദുഃഖമോ ആരുടേയും ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകാറില്ല. രാത്രിയായാൽ തീർച്ചയായും പകൽ ഉണ്ടാകും. മഴ നിർത്താതെ പെയ്ത് പേമാരി ആയാലും ചില മണിക്കൂറുകളോ ദിവസങ്ങളോ കഴിയുമ്പോൾ അത് തോരും. അങ്ങനെ പ്രകൃതിയിൽ തന്നെ എല്ലാം സമ്മിശ്രമായി ജഗന്നിയന്താവ് സന്തുലിതമായ അവസ്ഥയിൽ പരിപാലിക്കുന്നത് പോലെ മനുഷ്യജീവിതത്തിലും അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിലൂടെ ബാലൻസ് നിലനിർത്തി കാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ സാഹചര്യങ്ങൾ മാറി വരുമ്പോൾ നാം മനുഷ്യർ മാറിപോകുന്നുണ്ടോ ? ദൈവവചനം പറയുന്നു യേശുക്രിസ്തു ഇന്നലെയും ഇന്നും എന്നേക്കും അനന്യൻ തന്നെയെന്ന്.(എബ്രായർ 13:8). യേശുക്രിസ് തുവിന്റെ സ്വഭാവങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് അവനെന്നും മാറ്റം ഇല്ലാത്തവൻ ആണെന്നത്. മലാഖി 3:6 ൽ പറയുന്നു "യഹോവയായ ഞാൻ മാറാത്തവൻ". സാഹചര്യങ്ങൾ മാറും ദൈവം മാറുകയില്ല. സുഹൃത്തുക്കൾ മറന്നുപോകും ബന്ധങ്ങൾ തകരാം പക്ഷേ നമ്മുടെ നല്ല ഇടയൻ ഒരിക്കലും മാറുകയില്ല. ഇരുപത്തിമൂന്നാം സങ്കീർത്തനത്തിൽ ദാവീദ് പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചാൽ പച്ചയായ പുൽപുറങ്ങളിൽ യഹോവ കൂടെയുണ്ട്, നീതി പാതകളിൽ അവൻ കൂടെയുണ്ട്. സ്വസ്ഥതയുള്ള വെള്ളത്തിൻ അരികെ അവൻ നടത്തുന്നു അവിടെയും അവൻ കൂടെ ഇരിക്കുന്നു, ഇനി കൂരിരുളിൻ താഴ്‌വരയിൽ കൂടി നടക്കുമ്പോഴും അവൻ കൂടെ ഇരിക്കുന്നു. ശത്രുക്കൾ ചുറ്റും ഉണ്ടായാലും അവർ കാൺകെ വിരുന്നൊരുക്കുന്ന ഒരു ദൈവം. സാഹചര്യങ്ങൾ മാറുന്നു സ്ഥലം മാറുന്നു പക്ഷേ നല്ല ഇടയൻ മാറാതെ കൂടെ ഇരിക്കും.

ജോസഫിന്റെ ജീവിതത്തിലും സാഹചര്യങ്ങൾ മാറിമാറി വന്നു. എന്നാൽ ജോസഫിനോട് കൂടെയിരുന്ന ദൈവം മാറിയില്ല. (ഉൽപ്പത്തി 39 :2.) പ്രധാനപ്പെട്ട മറ്റൊരു കാര്യം യോസഫും സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് മാറിയില്ല എന്നതാണ്. പിതാവിൻറെ ഭവനത്തിൽ നിന്ന് പൊട്ടക്കിണർ അവസ്ഥയിലേക്കും അവിടെ നിന്ന് പൊതിഫറിന്റെ വീട്ടിലേക്കും അവിടെനിന്ന് തടവറയിലേക്ക് തടവറയിൽ നിന്ന് കൊട്ടാരത്തിലേക്കു. സാഹചര്യങ്ങൾ ഒരുപാട് മാറിമാറി വന്നു സ്ഥലങ്ങൾ മാറി എന്നാൽ ജോസഫിന്റെ സ്വഭാവത്തിന് മാറ്റം സംഭവിച്ചില്ല. യോസഫിന് തെറ്റ് ചെയ്യാമായിരുന്നു സഹോദരങ്ങളോട് കഠിനപ്പെടാമായിരുന്നു അധികാരമുപയോഗിച്ച് എന്തും ചെയ്യാമായിരുന്ന പദവി ഉണ്ടായിട്ടും യോസഫ് ജോസഫ് ആയി തന്നെ ജീവിച്ചു. ജോസഫിനോട് കൂടെയിരുന്ന ദൈവത്തെ വിട്ടു മാറുവാൻ അവൻ താൽപര്യപ്പെട്ടില്ല.

ദാനിയേലിന്റെയും ജീവിതത്തിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ മാറിമാറി വന്നു പക്ഷേ ദാനിയേലിന്റെ കൂടെ ഇരുന്ന ദൈവത്തെ വിട്ടു മാറുവാൻ ദാനിയേൽ തയ്യാറായില്ല. കാരാഗ്രഹമാണ് എങ്കിലും തീച്ചൂളയാണെങ്കിലും സിംഹക്കുഴിയാണെങ്കിലും രാജകൊട്ടാരത്തിലെ ഉന്നതമായ പദവി ആണെങ്കിലും ഏത് സാഹചര്യത്തിലും യഹോവയെ വിട്ടുമാറാൻ ദാനിയേലും കൂട്ടരും തയ്യാറായില്ല. പൗലോസും ശീലാസും തടവറയിൽ അകപ്പെട്ടപ്പോഴും പരാതി പറയാതെ ദൈവത്തെ പാടി സ്തുതിച്ചു. അവർക്കുമുന്നിൽ തടവറയുടെ വാതിലുകൾ തുറക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളത് അവരുടെ വിഷയം ആയിരുന്നില്ല. ഏതവസ്ഥയിലും അവരോടുകൂടെ ഇരിക്കുന്ന ദൈവത്തെ സന്തോഷത്തോടെ സ്തുതിക്കുന്ന സ്വഭാവത്തിൽ നിന്ന് അവരും മാറിയില്ല.

നാം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് ഒന്ന് നോക്കുകയാണെങ്കിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ അനുകൂലമാകുമ്പോൾ ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ എപ്രകാരമാണ് നാം ആയിരിക്കുന്നത്. പ്രശ്നങ്ങളും പ്രതിസന്ധികളും ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ നമ്മുടെ ബന്ധം എപ്രകാരമാണ്. അവസ്ഥകൾ മാറുന്നതനുസരിച്ച് ദൈവത്തോട് അടുത്ത് ചെല്ലുവാൻ നാം തയ്യാറാകുന്നുണ്ടോ? ഇസ്രായേൽ മക്കളുടെ പ്രയാണ കാലത്ത് സാഹചര്യങ്ങൾ മാറി വരുന്നതനുസരിച്ച് അവർ ദൈവത്തോട് പിറുപിറുക്കുകയും ദൈവത്തോട് മത്സരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ദൈവത്തിൽ നിന്ന് അനുഗ്രഹങ്ങൾ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ സന്തോഷിക്കുകയും ദൈവത്തിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്നില്ല എന്ന തോന്നൽ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ദൈവത്തോട് മത്സരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്വഭാവം ഇസ്രായേൽ മക്കളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ അനുഭവം ഇന്ന് നാം വിശ്വാസികളുടെയും ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നില്ലേ? പിറുപിറുക്കുന്ന അനുഭവം ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ വിശ്വാസത്തിൻെറ അളവുകോൽ എവിടെയോ കുറഞ്ഞു എന്നുള്ളത് നാം ചിന്തിക്കാറുണ്ടോ? നമ്മുടെ പിതാവിന് നമ്മെ പരിപാലിക്കുവാൻ മാത്രമല്ല ശിക്ഷിക്കുവാനും ഉള്ള അധികാരം ഉണ്ടെന്നുള്ളത് നാം വിസ്മരിക്കുന്നുവോ? ദൈവത്തിന് ഒരുനാളും മാറ്റമില്ലെങ്കിൽ അവൻറെ മക്കൾ ആകുന്ന നമ്മൾക്ക് ദൈവത്തോടുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ മാറ്റം വരുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്.?! സകല അവകാശവും വാങ്ങി അപ്പൻെറ ഭവനത്തിൽ നിന്നുപോയ മകൻെറ മടങ്ങിവരവിനെ ആഘോഷമാക്കി അപ്പൻ മാറ്റിയപ്പോൾ അതുവരെ അപ്പനെ അനുസരിച്ചു നടന്ന മൂത്ത മകന് ആ സാഹചര്യത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അനുസരണ കാട്ടി അപ്പൻെറ കൂടെ അവൻ നിന്നത് തനിക്ക് ലഭിക്കാവുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും

സാത്താൻ കാണിച്ച ലോകമഹത്വവും യേശു കാണിച്ച മുറിപ്പാടുകളും ...

Pr. Biju P. Samuel, West Bengal

ആ ഉയർന്ന മലയിൽ നിന്ന് സാത്താൻ യേശുവിനെ ലോകത്തിന്റെ മഹത്വം മുഴുവൻ ക്ഷണനേരത്തിനുള്ളിൽ 'കാണിച്ചു.' 'ക്ഷണനേരം' എന്നതു സമയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വാക്കാണെങ്കിലും, അതിൽ ലോകമഹത്വത്തിന്റെ നൈമിഷികകതയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ആത്മീയധ്വനിയുമുണ്ട്.

നിമിഷാർത്ഥംകൊണ്ടു സാധ്യമാകുന്ന ഒരു സാഷ്ടാംഗപ്രണാമത്തിലൂടെ പ്രപഞ്ചാധികാരി ആകുകയെന്ന കുറുക്കുവഴിയാണ് സാത്താൻ 'ഓഫർ' ചെയ്തത്. എനിക്കു ഇഷ്ടമുള്ളവനു ഞാൻ അതു കൊടുക്കുന്നു എന്ന ഉറപ്പും. 'എനിക്കു നിന്നെ ഇഷ്ടമാണ്; ഇനി നിന്റെ മറുപടി മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ മതി' എന്ന ധ്വനി.

മനസ്സ് ഒന്നാകുന്ന അപൂർവ്വനിമിഷം കാത്തു സാത്താൻ നിന്നു. എന്നാൽ ആരാധന പങ്കുവെക്കാതെ, ഹൃദയം വിഭജിക്കാതെ, പിതാവായ ദൈവത്തോടുള്ള അവിഭക്തമായ സമർപ്പണം യേശുകർത്താവു പ്രകടമാക്കി.

മുന്നിൽ നിന്നു നയിക്കാൻ വന്ന സാത്താനു പുറകോട്ടു പോകേണ്ടിവന്നു. യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭത്തിലാണല്ലോ ഈ സംഭവം നടന്നത്.

എന്നാൽ, വീണ്ടെടുപ്പുവില കാൽവറിയിൽ പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം യേശു ശിഷ്യരോടൊത്തു ഇരിക്കുമ്പോൾ അവരെ തന്റെ കൈകാലുകളും വിലാപ്പുറവും 'കാണിച്ചു' (ലൂക്കോസ് 24:39, യോഹ. 20:20).

അപ്പോഴേക്കും അവിടുന്നു ശുശ്രൂഷാ കാലയളവിലെ സകല നിന്ദകളും അപമാനങ്ങളും സഹിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ക്രൂശുമരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സകല കഷ്ടതകളും അവിടുന്നു ഏറ്റുവാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തന്റെ മരണത്താൽ, മരണാധികാരിയായിരുന്ന പിശാചിനെപ്പോലും അവിടുന്നു നിർവീര്യമാക്കിയിരുന്നു. (എബ്രാ. 2:1415). ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിലൂടെ സകല അധികാരങ്ങൾക്കും മീതെയുള്ള മഹത്വത്തിലേക്കും അവിടുന്നു പ്രവേശിച്ചിരുന്നു (എഫെ. 1:20–23).

കഷ്ടതയിലൂടെയാണു മഹത്വത്തിലേക്കുള്ള വഴിയെന്ന സത്യം യേശു തന്റെ ശിഷ്യരെ കൂടെനടന്നു പഠിപ്പിച്ചു (ലൂക്കോ. 24:26). എന്നാൽ കഷ്ടതയുടെ ആ വഴി ഒഴിവാക്കിയുള്ള ഒരു താൽക്കാലിക മഹത്വത്തിന്റെ വഴിയാണു സാത്താൻ ആദ്യം നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്.

കൈകാലുകളിൽ ആണികൾ ആഴ്ന്നിറങ്ങിയ പാടുകളും വിലാപ്പുറത്തെ കുത്തിത്തുളച്ച മുറിവും കണ്ടപ്പോൾ ശിഷ്യന്മാരുടെ ഹൃദയം വേദനിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. എങ്കിലും നിശബ്ദമായി അവർ മനസ്സിലാക്കിയ മഹൽസത്യം ആ മുറിപ്പാടുകളാണു വിജയത്തിലേക്കുള്ള വഴി എന്നാണ്.

ആ മുറിപ്പാടുകളാണു പരിചയപത്രമായി യേശു ശിഷ്യരുടെ മുമ്പിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയത്. ഇന്നു സംഘടനകൾ പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ക്രിസ്തുവിനു മുറിവുകൾ ഇല്ല. സാത്താനുമായി കേളീബന്ധത്തിലേർപ്പെട്ടു കിട്ടിയ മഹത്വമാണ് അവർ ഉയർത്തുന്നത്. അതിനു ക്രൂശുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. സംഘടനകൾ സാത്താന്റെ അന്തഃപ്പുരങ്ങളും ക്രീഡാഗൃഹങ്ങളുമായി അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭൗകിക അധികാരത്തിലൂടെ ആദരവും നല്ല മതിപ്പും ലഭിക്കുമെന്ന സാത്താന്യവാഗ്ദാനം ഇന്നത്തെ നേതൃത്വം കെട്ടിപ്പുണർന്നിരിക്കുന്നു. യേശു തള്ളിക്കളഞ്ഞ, മാനുഷിക ബഹുമാനവും പ്രശംസയും സ്വാധീനവും മാത്രം അവർക്കു മതി. കടിപിടി കൂടി അധികാരസ്ഥാനത്തു എത്താൻ പരിശ്രമിക്കുന്നവർക്കു ദൈവദൃഷ്ടിയിൽ എന്തു മൂല്യമാണുള്ളത്? സഭയുടെ പേരിലുള്ള സംഘടനകൾ പലതും പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (യേശു, നാഥനായിട്ടുള്ള ദൈവസഭ പരാജയപ്പെടില്ല).

സാത്താൻ ലോകമഹത്വം കാണിച്ചപ്പോൾ യേശുവിനു കാണിക്കാനുള്ളതു അവിടുത്തെ മുറിപ്പാടുകളാണ്. തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതു നമ്മളാണ്.

സാഹചര്യങ്ങൾ മാറിയാൽ ? ....

സ്വത്തിനും വേണ്ടിയായിരുന്നു. നഷ്ടപ്പെട്ട മകൻ മടങ്ങിവന്നു എന്ന് കണ്ടപ്പോൾ തൻെറ സാഹചര്യങ്ങൾ മാറിപ്പോകും എന്ന് മൂത്തമകൻ ആകുലപ്പെട്ടു പോകുന്നു.

സാഹചര്യങ്ങൾ കടൽ പോലെയാണ് എന്നാൽ വചനം പാറയെക്കാൾ ഉറപ്പുള്ളത്. കടലിൻറെ അവസ്ഥ ഏതുസമയത്തും മാറി മറിയാം എന്നാൽ പാറ മാറില്ല. ദൈവവചനം പറയുന്നു ആകാശവും ഭൂമിയും ഒഴിഞ്ഞുപോകും എന്റെ വചനങ്ങളോ ഒഴിഞ്ഞുപോകയില്ല. (മത്തായി 24:35) സാഹചര്യങ്ങൾ മാറിയേക്കാം ദൈവവചനത്തിന് മാറ്റമില്ല. നല്ല സാഹചര്യങ്ങൾ ആണെങ്കിൽ അഹങ്കരിക്കരുത് മോശം സാഹചര്യമാണെങ്കിൽ തളരുകയും അരുത്. രണ്ടും കടന്നുപോകും. ദൈവവചനം പഠിപ്പിക്കുന്നു സകലവും നന്മയ്ക്കായി വ്യാപരിക്കുന്നു എന്ന്. പ്രിയരേ നാം ഏത് സാഹചര്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയിലും ആകാം. പുൽതകിടിയിലാകാം താഴ്വരയിൽ ആകാം ചിലപ്പോൾ ശത്രുമധ്യേ ആകാം കാറ്റും കോളും നിറഞ്ഞ ഇളകി മറിഞ്ഞ കടലിൻെറ തിരയിൽ പെട്ടുപോയ പടകിന്റെ അവസ്ഥയിലാകാം; സാഹചര്യങ്ങൾ മാറട്ടെ നാം മാറരുത് കാരണം നമ്മുടെ ഇടയൻ മാറാത്തവൻ ആണ്. അവൻ ഇന്നലെ നമ്മെ നടത്തിയവൻ ആണ് ഇന്ന് നമ്മോടൊപ്പം ഉള്ളവനാണ് നാളെയും നമ്മെ കൈവിടാത്തവൻ ആകുന്നു.

സാഹചര്യങ്ങൾ ചോദ്യം ചോദിക്കും പക്ഷേ ദൈവം ഉത്തരമാണ്. ●

What more would you like to see on the pages. Share your experience with us we would love to hear from you.

നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ഉണർവ്വിൻ ജ്വാലകൾ - 6

ജോൺ വെസ്‌ലിയും ചാൾസ് വെസ്‌ലിയും

പാസ്റ്റർ വി.പി. ഫിലിപ്പ്

ഉണർവ്വ് ചരിത്രത്തിലെ അതികായകന്മാർ

ആരായിരുന്നു ജോൺ-ചാൾസ് വെസ്ലിമാർ? ഒറ്റ വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉണർവ്വിന്റെ പ്രയോജകർ ആയിരുന്നുവർ. ദൈവത്തിന്റെ നിയോഗം ലഭിച്ച സൂസന്ന വെസ്ലിയാണ് ദൈവകരങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടാൻ തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പരിശീലിപ്പിച്ചത്. ദൈവഭക്തിയുടെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമായ ആ മാതാവിനെ സ്മരിക്കാതെ ജോൺ - ചാൾസ് വെസ്ലിമാരുടെ ജീവിചരിത്രം മനസ്സിലാക്കാനാവില്ല.

പുരോഹിതനായ സാമുവേൽ വെസ്ലിയും ഭാര്യ സൂസന്ന വെസ്ലിയും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ എപ്‌വെർത്തിലെ ദമ്പതികളായിരുന്നു. പട്ടക്കാരനായ വെസ്ലിക്ക് വലിയ പ്രശസ്തിയൊന്നുമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും ദൈവഭക്തിയും, മാന്യതയും കൈമുതലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് 19 മക്കളായിരുന്നു. അവരിൽ 1703 ജൂൺ 17-ന് ജനിച്ച ജോൺ വെസ്ലി പതിനഞ്ചാമനും, 1707 ഡിസംബർ 18-ന് ജനിച്ച ചാൾസ് വെസ്ലി ഏറ്റവും ഇളയവനുമായിരുന്നു. സാമുവേൽ വെസ്ലിയുടെ 19 മക്കളിൽ 9 പേരെയും മരണം വേട്ടയാടി.

ദാരിദ്ര്യം നിറഞ്ഞ കുടുംബ പശ്ചാത്തലമാണ് ഈ കുഞ്ഞുങ്ങളെ മരണത്തിലേക്ക് നയിച്ചത്. ഇങ്ങനെ വേദനാജനകമായ അനുഭവങ്ങളിൽ കൂടി കടന്നുപോയ സാമുവേൽ - സൂസന്ന ദമ്പതിമാർ ദൈവം തങ്ങളെ ഏൽപിച്ച മക്കളെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യമുൾക്കൊള്ളുന്നവരായി വളർത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നതിന് ഒരു ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ്.

1709-ൽ തന്റെ ശത്രുക്കളായ അയൽക്കാർ വീടിന് തീ വെച്ച് നശിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ജോണിന് അന്ന് അഞ്ചു വയസുമാത്രമായിരുന്നു പ്രായം. ഈ തീ പിടുത്തത്തിൽ നിന്ന് സകലരും രക്ഷപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ജോൺ വെസ്ലിയാകട്ടെ വീടിന്റെ മുകളിലത്തെ നിലയിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയി. ജോൺ മരണത്തെ മുഖാമുഖമായി കണ്ട നിമിഷങ്ങളായിരുന്നു അത്. ഗ്രാമവാസികളിൽ രണ്ടുപേർ ചേർന്ന് തന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ തന്റെ ജീവിതം ഒരുപിടി ചാരമാകുമായിരുന്നു. ഈ സംഭവം തന്റെ ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും മറക്കാനാവാത്തതാണ്. പിന്നീടുള്ള തന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ തീയിൽനിന്ന് വലിച്ചെടുക്കപ്പെട്ട കൊള്ളി (സെഖ. 3:2) എന്ന വാക്യം തന്റെ ജീവിതത്തിൽ അന്വർത്ഥമായിയെന്ന് ഊന്നിപ്പറയുമായിരുന്നു. ഏറ്റവും ഇളയവനായ ചാൾസിനു ഈ സമയം ചില മാസങ്ങൾ മാത്രമേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. താനും ഈ അഗ്നിബാധയിൽ നിന്ന് അത്ഭുതകരമായി രക്ഷപ്പെട്ടു.

ഭവനത്തിലെ ഇളയമകനെന്ന നിലയിൽ ചാൾസിന് പ്രത്യേക പരിഗണനയുണ്ടായിരുന്നു. ചെറുപ്പം മുതൽ തന്നെ പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണമായ ജീവിതമായിരുന്നു ചാൾസിന്റേത്. ഒരു അകാലപ്പിറവിയായിരുന്നു തന്റേത്. ആയതിനാൽ തന്റെ ജീവൻ നിലനിർത്തേണ്ടതിന് ചാൾസിന് നേർത്ത തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞ് സൂക്ഷിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ താൻ മുതിർന്നപ്പോൾ തന്റെ ബാല്യകാല സ്മരണകളിലെ ചില സംഭവങ്ങൾ തന്നെ വല്ലാതെ സ്പർശിച്ചു. തന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ദൈവത്തിന് പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടെന്ന ബോധ്യം തന്നിൽ ഉളവാകുകയും അങ്ങനെ താൻ കർത്താവിന്റെ വേലയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന് സ്വയമായി സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ജോൺ വെസ്ലി തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യനാൾ വരെയും ഒരു ശക്തനായ പ്രസംഗകനായിത്തന്നെ നിലകൊണ്ടു. 1750 വരെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ മാത്രമേ ചാൾസിന് മുൻനിരയിൽ നിന്ന് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. എന്നാൽ ദൈവിക പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ചുമൽ കൊടുക്കുവാൻ തന്റെ സഹോദരനോടൊപ്പം ചാൾസും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഇവരിലുണ്ടായ ദൈവിക നിയോഗമാണ് മെഥഡിസ്റ്റ് സഭയുടെ ഉത്ഭവത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കും കാരണമായത്.

ജോൺ തന്റെ 17-ാമത്തെ വയസു വരെ ലണ്ടനിലുള്ള ചാർട്ടർ ഹൈസ്കൂളിലായിരുന്നു പഠനം നടത്തിയിരുന്നത്. തുടർന്ന് ഓക്സ്ഫോർഡ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ കീഴിലുള്ള ക്രൈസ്റ്റ് ചർച്ച് കോളേജിൽ തന്റെ പഠനം പൂർത്തീകരിച്ചു. ആ വർഷം തന്നെ ചാൾസ് തന്റെ പഠനങ്ങൾക്കായി ഇവിടെ ചേർന്നു. ജോണിന് ഫെലോ ഓഫ് ലിങ്കൺ കോളേജായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും അവിടെത്തന്നെ ഗ്രീക്ക് ലക്ചററായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ മോർഗൻ എന്ന ഒരു വ്യക്തി ജോണിനോടും ചാൾസിനോടും ചേർന്നു. അങ്ങനെ മൂന്നുപേരും ആത്മീക കാര്യങ്ങൾ പരസ്പരം ചർച്ച ചെയ്യുകയും, ബൈബിൾ പഠിക്കുകയും രോഗികളെ സന്ദർശിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു. 1735-ൽ മൂന്നുപേരിൽ ആരംഭിച്ച ഈ ഗ്രൂപ്പിൽ 14 പേർ അംഗങ്ങളായിത്തീർന്നു. ജോർജ് വൈറ്റ് ഫീൽഡ്, ജെയിംസ് ഹെർവേ എന്നിവരും ഇതിൽപ്പെടും. എന്നാൽ സുഹൃത്തുക്കളിൽ ചിലരാകട്ടെ ഈ ഒത്തുചേരലിനെ ഹോളിക്ലബ് എന്ന് കളിയാക്കി വിളിച്ചിരുന്നു.

ജോണിന്റെ ജീവിതത്തെ വളരെയധികം സ്വാധിനിച്ച രണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങളായിരുന്നുസീരിയസ് കോൾ, ക്രിസ്ത്യൻ പെർഫെക്ഷൻ എന്നിവ. ഈ പുസ്തക പാരായണത്തിലൂടെ തനിക്ക് ലഭിച്ച പ്രചോദനവും ആശയവുമാണ് ഇങ്ങനെയൊരു കൂടിവരവിന് രൂപം നൽകാൻ തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ജോണിന് ലാറ്റിൻ, ഗ്രീക്ക്, ഹീബ്രു, ഫ്രഞ്ച് എന്നീ ഭാഷകളിൽ അഗാധമായ അറിവുണ്ടായിരു

ന്നു. ജർമ്മൻ ഭാഷയും ഇതിൽപ്പെടും. തന്നെ സമീപിക്കുന്ന യുക്തിചിന്തകൾക്ക് നല്ല മറുപടി നൽകുവാൻ ജോണിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

1725-ൽ ബിഷപ് പോർട്ടറിൽ നിന്നും വൈദിക പട്ടം സ്വീകരിച്ച് അനന്തരംചില നാളുകൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സഭയുടെ വികാരിയായി സേവനം ചെയ്തു. സുഹൃത്തുക്കളുടെ നിരന്തരമായ സമ്മർദ്ദത്തിനു വഴങ്ങിയാണ് താൻ വൈദീക പട്ടം സ്വീകരിച്ചത്. അൽപനാളുകൾ തന്റെ പിതാവിനെ ശുശ്രൂഷകളിൽ സഹായിക്കുവാനും തനിക്ക് കഴിഞ്ഞു.

അമേരിക്കയിലെ ജോർജിയയിൽ കോളനിസ്റ്റുകളുടെ ഇടയിൽ ചാപ്ലയന്മാരായും ഒഴിവ് സമയങ്ങളിൽ അമേരിക്കൻ ഇന്ത്യൻസിന്റെ മിഷനറിമാരായും പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ജോണിനും ചാൾസിനും അവസരമുണ്ടായി. അതിൽ സന്തുഷ്ടരായ ജോണും ചാൾസും അവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനായി വളരെ ഉത്സാഹത്തോടെ യാത്ര തിരിച്ചു. യാത്രയുടെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ കപ്പലിനെതിരായി ശക്തമായി കൊടുങ്കാറ്റടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതിൽ ഭയന്നുപോയ ഇംഗ്ലീഷുകാരും മറ്റും മരണഭയത്താൽ കപ്പലിൽ കിടന്ന് നിലവിളിക്കുമ്പോൾ അതിലുണ്ടായിരുന്ന ചില മൊറെവിയൻസ് ഭയപ്പെടാതെ വളരെ സന്തോഷത്തോടെ ശാന്തമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൽ അത്ഭുത പരതന്ത്രനായ ജോൺ ഇവരുമായി കൂടുതൽ ഇടപഴകുവാൻ ആഗ്രഹിച്ച് ജർമ്മൻ ഭാഷ കൈവശമാക്കി. പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ഗ്രൂപ്പിലെ ലൂഥറൻ സഭക്കാരായിരുന്ന ഇവർ മിഷനറി പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് വളരെ ഉത്സാഹികളായിരുന്നു. ഇക്കൂട്ടരിൽ തങ്ങൾക്ക് കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞ ആത്മവീര്യം വെസ്ലിമാരെ വളരെ ചിന്തിപ്പിക്കുകയും അത് അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ മറ്റൊരു വഴിത്തിരിവിന് കാരണമാകുകയും ചെയ്തു.

ജോർജിയായിലെ തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചത്ര ഫലവത്തായില്ല. സാധാരണക്കാരായ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉന്നത ആത്മീയ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുതിയ ചിന്തകൾ പ്രചരിപ്പിച്ചപ്പോൾ അത് അവർക്ക് ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. മാത്രമല്ല അവരുടെ ജീവിത ശൈലികൾ പാപമാണെന്ന് ചിത്രീകരിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ, പ്രകോപനത്തിനും അസംതൃപ്തിക്കും കാരണമായി. ഇങ്ങനെ ജനരോഷം വെസ്ലിമാർക്ക് നേരെ ആഞ്ഞടിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ 1738-ന്റെ ആരംഭ ദിനങ്ങളിൽ തങ്ങൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോന്നു. ''അമേരിക്കൻ ഇന്ത്യൻസിനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ ആർക്ക് കഴിയും'' എന്ന് ഡയറിയിൽ കുറിച്ചിടുകയും ചെയ്തു.

ഇവരുടെ അമേരിക്കൻ പ്രസംഗങ്ങൾ തികച്ചും പരാജയമാണെന്ന് പറയുവാൻ കഴിയുകയില്ല. കാരണം ആരാലും ഒരിക്കലും ഇളക്കാൻ കഴിയാത്ത ശക്തമായ ഒരു അടിത്തറ അമേരിക്കൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കിടുവാൻ ജോണിന് കഴിഞ്ഞുവെന്നത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം തന്നെ.

മൊറേവിയൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് രക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് വളരെ ആഴമായിരുന്നു. ഇത് വെസ്ലിമാരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി എന്നു മാത്രമല്ല, തങ്ങൾക്ക് ക്രിസ്തുവിലൂടെയുള്ള രക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിനെ വെല്ലുവിളിക്കുവാൻ മൊറേവിയൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് കഴിഞ്ഞത് പ്രശംസനീയം തന്നെ. മൊറേവിയൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഈ അവഗാഹമായ അറിവ് ഇരുവരെയും നന്നേ ചിന്തിപ്പിച്ചു. തുടർന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിലെത്തിയ വെസ്ലിമാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും ഒന്നും തന്നെ ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തിയില്ല. തുടർന്ന് മൊറേവിയൻ സമൂഹത്തിൽപെട്ട പീറ്റർ ബൊഹ്ളർ എന്ന വ്യക്തിയുമായി പരിചയപ്പെടുവാനും സ്നേഹബന്ധം സ്ഥാപിക്കുവാനും കഴിഞ്ഞത് വെസ്ലി സഹോദരന്മാരുടെ ജീവിതത്തിലെ മറ്റൊരു വഴിത്തിരിവിനിടയാക്കി. ഇത് മന:പരിവർത്തനം, വീണ്ടും ജനനം, വിശ്വാസത്താലുള്ള നീതീകരണം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ലൂഥറൻ പഠനങ്ങൾ ഇവർക്ക് നൽകി.

അങ്ങനെ രക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ബോധ്യപ്പെട്ട ചാൾസ് അതിനായി തീരുമാനമെടുത്തു. 1738 മെയ് 21-ാം തീയതി ഞായറാഴ്ച താൻ ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി സ്വയമായി സമർപ്പിച്ചു. അന്നുവരെ താൻ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആത്മസാന്നിദ്ധ്യം അനുഭവിക്കാൻ തനിക്ക് കഴിഞ്ഞു.

മൂന്ന് ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷം മെയ് 24 ബുധനാഴ്ച രാത്രിയിൽ ആൻഡേഴ്സ് ഗേറ്റിലെ ഒരു വീട്ടിൽ വച്ച് നടത്തപ്പെട്ട ഒരു പ്രാർത്ഥനാ യോഗത്തിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായി ജോണും സംബന്ധിച്ചു. റോമാ ലേഖനത്തിന് ലൂഥർ എഴുതിയ ആമുഖം ആ യോഗത്തിൽ ആരോ വിശദീകരിച്ചു. അപ്പോൾ തനിക്കുണ്ടായ അനുഭവം ജോൺ വിശദീകരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്.

''എന്റെ എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും മറന്ന് ഏകാഗ്രതയോടെ രക്ഷക്കുവേണ്ടി ക്രിസ്തുവിൽ മാത്രം ഞാൻ ആശ്രയിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ പാപങ്ങളെല്ലാം ഏറ്റുപറഞ്ഞ് പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ക്രിസ്തു എന്റെ പാപങ്ങളെല്ലാം എടുത്തു കളയുന്നതായി എനിക്ക് അനുഭവപ്പെടുകയും പാപത്തിന്റെയും തൽഫലമുള്ള മരണത്തിന്റെയും നിയമത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷ ലഭിച്ചു എന്ന ബോധവും എനിക്കുണ്ടായി. (I felt my heart strongly warmed for salvation. I felt I did trust in Christ alone for salvation and an assurance was given me that he had taken away sin even mine and saved me from the law of sin and death).

തന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഈ മാറ്റത്തിന് ശേഷം ജോൺ ജർമ്മനിയിൽ അനേകം മൊറോവിയൻ വിശ്വാസികളെ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. ഇത് തന്റെ ജീവിതത്തിന് കൂടുതൽ ശക്തി നൽകി. തന്റെ സമൂഹത്തിൽ കാര്യമായ രൂപാന്തരം വരുത്തുവാൻ വിധത്തിലുള്ള പ്രവർത്തന പദ്ധതികളുമായി ജോൺ മടങ്ങിയെത്തി. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാലും ദൈവകൃപയാലും നിറയപ്പെട്ട ആ സഹോദരന്മാർക്ക് നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആത്മാക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള വലിയ ഭാരം ഉള്ളിൽ അനുഭവപ്പെട്ടു. സകല മനുഷ്യർക്കും ഏതു കഷ്ടം സഹിച്ചും ക്രിസ്തുവിനെ നൽകാനുള്ള ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ ആ സഹോദരങ്ങൾ ദേശങ്ങളെ വലം വെക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. രാജ്യത്തെ മുഴുവൻ രക്ഷിക്കുക എന്ന വിശാലമായ ദർശന ദൗത്യമായിരുന്നു അവരുടേത്. അതിനായി അവർ പാരിഷുകളെ വിട്ട് ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്ക് സുവിശേഷവുമായി പോകുവാൻ താൽപര്യപ്പെട്ടു.

(തുടരും)

HEBRON BIBLE COLLEGE

ESTABLISHED IN 1992

Vision :
Light up the villages of Maharashtra through living word.

Fully owned and managed by IPC Maharashtra State

- Diploma in Theology (D.Th)
  Hindi Medium - 2 Years full time course.
- Food and accommodation free
- Day scholars are indeed permitted from in and around Panvel

34 Years of
God's Faithfulness

Pr. P.M. Cherian	Pr. K.M. Varghese	Pr. K.A. Mathew	Evg. Varghese Kollakompil
President	*Vice-President*	*Secretary)*	*Administrator*

PRAY FOR MAHARASHTRA

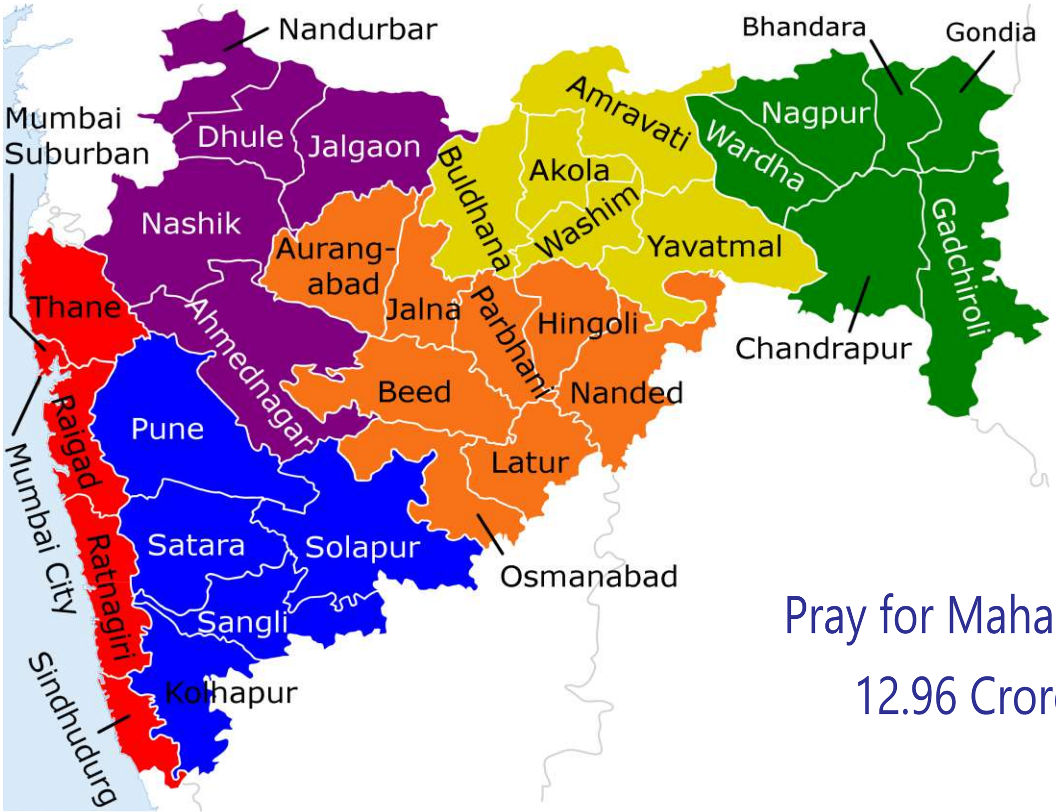

Pray for Maharashtra & its
12.96 Crore people

SUVARTHA - Registered with Registrar of News Papers for India Under Licence No. 56985-93

SCENES FROM DIFFERENT UNDER CONSTRUCTION CHURCHES